

bařkge

YIL:2 SAYI:16

KİTAP VE KÜLTÜR DERGİSİ

EY ORUÇ
TUT BİZİ

cihan sayın hocamız
ile deprem üzerine
mülakat s.11

ramazan soruşturmaları:
mustafa inan, gamze gökşen kaplan,
emrah ayhan, abdülkerim akçay s. 5

Başlarken

1444. hicri yılın Ramazan ayına eriştik. Bin yıldan fazladır gök kubbeyi oruçlarla şenlendiren İslam ümmetiyiz. Her gelişinde ayrı bir lezzet, her gelişinde ayrı bir güzellik. Bu kadar dünyalıktan mahrum olup da huzur bulduğumuz kaç tane ay var? Biricik ramazan.

Dergimizin bu sayısını ramazana ayırdık. Bir hafta gecikmeli de olsa yayınımızı tamamladık ve huzurlara sunduk. Öncelikle konuşmasını yayınlamamıza izin veren Mustafa İnan hocamıza teşekkür ederiz. Bununla birlikte soruşturmalarımıza cevap verip ufkumuzu açan, tatlı hatıralarını bizimle paylaşan bütün hocalarımıza en derin şükranlarımızı sunuyoruz. Her okurumuzun istifade edeceği cevaplar verdiler.

Yaşadığımız deprem imtihanını da bu ay sayfalarımıza taşıdık. Deprem bölgesinde MEB kanalıyla çalışmalarda bulunan ve enkazı bire bir gözlemleyen Cihan Sayın hocamız, bizlere yaşadıklarını anlattı. Yine, önceki sayımızın dosya konusunun devamı diyebileceğimiz bir röportaj yayınladık. Kütahya'da yaşayan bir şehit ve bir gazi ailesi ile yapılan röportaj bizlere ders verir nitelikte.

Ramazan, gönüllerimize huzur ve sakinet; memleketimize, ümmetimize ve bütün insanlığa sulh ve selamet getirsin. Muhabbet ve hürmetle...

editör

içindekiler

ramazana merhaba/ mustafa inan.	3
hafızlık hikayem/ emre çakır	4
"beş yaşında tuttuğum oruçlardan dolayı takım elbise he- diye edilmişti." / mustafa inan	5
"ışığı kapatma! Şalteri kapatma!" / emrah ayhan	5
"büyüklerin sohbeti oyundan tatlıydı." / gamze gökşen kaplan	6
"otuz liranın kıymeti" / abdülkerim akçay	6
şehir-i ramazan / ahmet eren günel	7
ramazan kimlere geldi? / yiğit hikmet bircan	8
ramazan fırsatı / kağan kaya	9
ramazan değerleri/ muhammed şahin.	9
ramazan üzerine / ismail alp aydın	9
kur'an ayı ramazan, kur'an rehberliğinde yaşam / m. ali yıldız	10
bereket, temizlik, ahlak / semih kaylı	10
"gönüllere dokunmaya gittik ama gönlümüze dokunuldu." / hazırlayan: ahmet eren günel	11
samanyolunda ziyafet / semih kaylı	13
son kuşlar / kadir aktürk	15
gazap üzümleri / nail özbay	16
duyguların sesi / yusuf kahraman	17
"bir gazi ve bir şehit ailesinin huzurunda" / hazırlayan: emir mansur öztürk	18
nefsin hançeri / abdullah asım türk	20

başköşe

kitap ve kültür dergisi

Yıl: 2 Sayı: 16

Şehit Selim Cansız
AİHL adına sahibi:
Ozan Tekin

Editör:
Recep Ayık

Yayın Kurulu:

Ömer Tuğra Bayram
Yiğit Hikmet Bircan
Erberk Ünverdi
Furkan Cihat Anatoprak
Berat Utkan Yüksel
Semih Kaylı
Ahmet Eren Günel
Emir Mansur Öztürk
Hasan Hüseyin Fidan

İletişim:
Zafertepe Mah. İmam Gazali
Cad. Blok nu: 10.
Merkez / Kütahya

E - Posta:
baskosederjisi@gmail

Baskı - Cilt:
Üç Mart Baskı Merkezi
Merkez / Kütahya

1. Baskı Adedi: 50

Baskı Tarihi: 10.04.23

Bu dergi, Şehit
Selim Cansız AİHL Kütüphanecilik Kulübü ile Yayın
ve İletişim Kulübü himaye-
sinde hazırlanıp her ayın
ilk haftasında yayımlanır.

Yayımlanan yazılardan ya-
zarların kendisi sorumlu-
dur. Gönderilen yazılar
yayımlansın veya yayımlan-
masın, iade edilmez.

[Bu dergi, T.C. MEB Ortaöğretim Kurumları Yönetmeliği, Eğitim ve Öğretim başlıklı 2. kısım; Rehberlik, Sosyal Etkinlikler, Okul ve Çevre İlişkileri başlıklı 4. bölümünün 18. maddesi çerçevesinde yayımlanmaktadır.]

Nisan
2023

Ramazan -
Şevval
1444

ramazana merhaba mustafa inan

Selamünaleyküm!

Bugün nasip olursa ilk teravihi kılacağız, ramazana eriştik. Yarın da oruç tutacağız.

Oruç ibadeti nasıl ibadettir, önemi nedir? Oruç ibadetinin sevabını Allah verecektir, biliyorsunuz. Oruç, Hz. Adem'den Peygamberimize kadar gelen bir ibadettir. Kur'an'da da sizden öncekilere farz kılındığı gibi oruç size de farz kılındı, buyuruluyor. Eğer bir ibadet ilk peygamberden son peygambere emredildiyse önemli bir ibadettir. İnsanın eksikliğini tamamlayan bir ibadettir.

İnsan neden müteşekkildir? Deriden, etten, kemikten, akıldan, ruhtan, zekadan... Bunlardan biri eksik olduğunda insan kamil olmaktan çıkıyorsa ibadetlerden birini eksik bıraktığımızda da İslam'ı tam yaşamamış oluruz. Hz. Adem Efendimiz her ayın başında üç gün oruç tutardı. Hz. Süleyman ayın başında üç gün, ortasında üç gün, sonunda üç gün tutardı. İsa (as) hayatı boyunca oruçluydu. Davud (as) bir gün

oruç tutar, bir gün iftar ederdi. Peygamber Efendimiz (sav) oruç farz kılınmadan önce aşure günlerinde, Muharrem ayının 9, 10 ve 11. günlerinde oruç tutarmış.

Bütün ibadetlerin hem dünyevi hem uhrevi faydaları vardır. Namaz, zekat hep böyledir. Biz, yaptığımız ibadetlerle müstesna bir huzur yaşarız. Oruç da insanın yeme içme ve şehve arzularını istirahat ayıran bir ibadet. İnsanın en sevdiği ihtiyaçlar bunlar. Eksik olduğu vakit etkileniyoruz ama oruçta etkilenmeyeceğiz inşallah.

Hadiste buyuruluyor: "Oruç, kalkan"dır." Tabii kalkan olabilmesi için oruç tutan insan kötü söz söylememeli, cahilce hareketlerde bulunmamalı. Bunu sınıflarımızda da görüyoruz, ramazanın huzuru her yere sirayet ediyor. En yaramaz öğrenci dediğimiz öğrenci bile orucun bu kalkan olma vasfından nasipleniyor. Yine hadisin devamında "Eğer birisi sizinle kavga etmek isterse iki defa oruçluyum deyin." buyuruluyor. Neden? Çünkü oruçluyu bileme-

yiz. Oruç, görünen bir ibadet değil. Tabii reklam yaparsan o ayrı bir konu. İbadeti bozan şeyler vardır, bunlardan biri de riya'dır. Oruçta riya olmadığı için sevabı da büyüktür.

Kutsi hadiste buyuruluyor ki "Oruç, benim içindir. Onun sevabını ben veririm." Aslında bütün ibadetler Allah içindir öyle değil mi? Ama araya riya girme özelliği en az olan ibadet olduğu için böyle bir müjde veriliyor. Sadece ağızımızla değil bütün uzuvlarımızla oruç tutacağız.

Oruç tutan bir insan neleri yerine getirmiş oluyor? Öncelikle Allah'ın emrini yerini getiriyor. Oruç tutmayan da bu emre karşı çıkıyor. Oruçlu, imsak vaktinden iftar vaktine kadar ibadet halindedir. İbadet edenin koruyucusu da Allah'tır. Mesela namaz kılan tekbir aldıktan sonra küfreder mi ya da başkasına zarar verir mi? Veremez, oruçlu da veremez. Yine oruç tutan bir insan, Peygamber Efendimiz'in (sav) sünnetini yerine getiriyor. Efendimiz şöyle buyuruyor "Kim inanarak, güvenerek,

sevabını Allah'ta bekleyerek oruç tutarsa geçmiş günahları affolur." Yine, hadiste ifade edildiği gibi bedeninin zekatını vermiş oluyor. İlmin zekatı; anlatmaktır, öğretmektir. Bir günün 24 saatinin zekatı namazdır. Oruç tutan da bedeninin zekatını vermiş oluyor.

Oruç tutan bir insan sabrı da öğrenmiş oluyor. Hadiste de buyurulduğu üzere "Oruç, sabrın yarısıdır." Yakın zamanda bir deprem yaşadık. Göçük altında günlerce kalan kardeşlerimiz oldu. 9 gün hiçbir şey yemeyip sağ çıkan kardeşlerimizi gördük, mesela. Demek ki insanda muazzam bir sabır var.

Oruç ibadetinin sağlam olabilmesi için ilmiyal bilgilerini sağlam öğrenmemiz lazım. Orucu bozan şeyler nedir, bozmayan şeyler nedir, her öğrencimizin bilmesi gerekiyor. Bunları tekrardan gözden geçirmekte fayda var.

Son birkaç yıldır ne yazık ki ramazanın gelip gelmediği belli olmuyor. Lokantalar, çay ocakları, yeme içme yerleri hep açık. Bizim bu durumda ne düşünmemiz lazım? Herhalde bu kardeşlerimiz yoldan geldi ve hepsi seferî. Seferî

oldukları için oruç tutmuyorlar. Seferîlere mecburiyet yok, biliyorsunuz. İyi niyetli düşünelim. Oruç tutana saygılı olmak lazım. İlk günlerde tabi, bazen oruçlu olup olmadığı unutuluyor. Gençler arasında böyle latifeler olabiliyor, bir şeyler ikram edebiliyorlar birbirlerine. Daha ramazan programı oturmadığı için böyle şeyler olabilir.

Oruç ibadetinden ne kadar etkilenirsek o kadar sevabı vardır. Peki bu ne demek? Oruçlu bir şekilde ne kadar uyanık durabilirsek o kadar faydası vardır. Uyuyan bir insan oruçlu olduğu şuurunda olabilir mi? Olamaz. İbadetleri yaşayarak yapmak lazım. Tabii ki acıkacağız, belki ilk günlerde biraz başımız da ağrıyacak. Doktorlar da buna işaret ediyor. Vücutta biriken toksinler sebebiyle baş ağrısı olabileceğini ama vücut, oruca alıştığında geçtiğini ifade ediyorlar.

Oruçla birlikte unutmayacağımız bir ibadet daha var. O da namaz. Namazlarımızı da ihmal etmeyeceğiz. Yüce Allah hiçbir ibadetin ecrini boş bırakmaz. Elimizden geldiği kadar oruçlu olma duygusunu kalbimizde yaşarsak, oruçlu olduğumuzu hissederek yaşarsak çok

daha güzel olur.

Bir alim diyor ki insanın midesi boşaldığında zihni açılır. Mesela bizim normal zamanlardaki öğleden sonraki ilk saatlerimiz nasıl geçiyor? Biraz ağır geçiyor. Öğlen vakti yemeğe abanıyoruz, sonrasında da bir ağırlık çöküyor. Yemek yerken de ölçülü olmak lazım. İftarda da buna dikkat etmek gerekiyor. Ne kadar az yersek o kadar rahat ederiz. Şimdiden az yemeye alışmak lazım. Hadiste de "Kim az yerse midesinin geri kalanı nurla dolar." buyuruluyor. Oruca önem veren insanlar ileriye daha fazla adım atan insanlardır.

Oruç tutmayan insan gördüğümüzde de onu kötülemeyelim, dua edelim. Kendimizi oruç tutuyoruz diye cennetin tepesinde, oruç tutmayanları da cehennem dibinde kabul etmeyelim. Allah tutacağımız oruçları kabul etsin. Ramazan ayımız hepimize mübarek olsun.

(* Bu yazı, Başköşe Konuşmaları'nın 18.'si olan, 22.03.2023 tarihinde Şehit Selim Cansız AİHL Kütüphanesinde gerçekleştirilen Ramazana Merhaba başlıklı konuşmanın kayda alınmış halidir.)

hafızlık hikayem emre çakır

İlkokul 4. Sınıfa giderken babamın yanında camiye gidiyordum. Bu bana çok keyifli geliyordu. Fakat hiçbir sure bilmediğim için dilim döndüğünce dua ediyordum. Sonrasında babam akşamları filan evde Kuran-ı Kerim okurken dikkatimi çekiyordu, ama bilmediğim için sadece bakmakla yetiniyordum.

İlkokul öğretmenimin tavsiyesiyle Milli Eğitim Bakanlığı ve Diyanet İşleri Başkanlığının ortaklaşa yürüttüğü "Hafızlık Proje Okulları"nın sınavına katıldım ve bu şekilde 2019 yılında hafızlık sürecim başlamış oldu elhamdulillah. Sınavda başarılı olmuşum ama hafızlık konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Yaz döneminde 3 aylık yeterlilik kursundan sonra "Hafız Adayı" olarak okuluma ve eğitimime başladım. Çok heyecanlıydım.

Hocalarımızın ve çevremizdeki büyüklerimizin anlattıklarını, söylemlerini duyunca heyecanım daha da artıyordu. Bu düşünceler ışığında hafızlık sürecime başladım. Benim yaşımda olan diğer arkadaşlarım sokakta oyun oynarken ders çalışıyor olmak, her ne kadar nefsimi zorlamış olsa da, "Kuran Muhafızı" olmanın verdiği özenç ve istek tüm hevesleri arkama atmama yeterli oluyordu.

Hafızlık süreciyle birlikte yeni arkadaşlıklarımız oldu, ailelerimiz tanıştı, Hocalarımız ve öğretmenlerimizle birçok hatıralar biriktirdik. Kuran-ı Kerim'in başında ders çalışırken uyuyakalmışlığım çoktur. Sosyal ve kültürel anlamda geziler yaptık, ailelerimizle ve arkadaşlarımızla piknikler, etkinlikler yaptık ve bugün "iyi ki hafızlığa başlamışım" diye o günlere şükrediyorum.

İlave olarak, belki de hafızlığımın en güzel ve ilk meyvelerinden birisi de kardeşimin bana özenerek hafızlığa başlamış olmasıdır. Rabbim özenen tüm kullarına nasip etsin inşallah. Rabbim bizlere, hafız olarak yaşayıp hafızlığı yaşatıp, hafız olarak emanetini teslim etmeyi nasip etsin inşallah. Allah'a emanet olun, Selam ve dua ile...

mustafa inan:

“beş yaşında tuttuğum oruçlardan dolayı takım elbise hediye edilmişti.”

Kısaca kendinizden bahseder misiniz ?

Mustafa İNAN. 1964 Gediz doğumluyum. İlkokulu Tavşanlı’da okudum. Ortaokul ve lise eğitimini Kütahya İmam Hatip Lisesinde gördüm. Üniversiteyi ise Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde okuduktan sonra Hadis dalından yüksek lisans eğitimi aldım. 1990’da Giresun Bulancak İmam Hatip Lisesinde göreve başladım. Beş yıl sonra Emet İmam Hatip lisesine geldim. 2007 den beri Kütahya’daki İmam Hatiplerde görev yapıyorum.

Çocukken geçirdiğiniz ramazanlar nasıldı bahseder misiniz ?

Çocukluğum Tavşanlı’da geçti. O zamanlar sanki daha coşkulu geçiyordu Ramazanlar. Büyüklerimiz oruca teşvik ederler ama zorlamazlardı. Şefkatli ve merhametli idi. Camilerde cemaatler kalabalık, insanlar daha samimi idi. Sabah namazında mukabeleye, vakit namazlarında camimize giderdik. Ak-

şam ezanına yaklaşık yüksekçe bir yere çıkar, Ramazan topunun patlamasını beklerdik. O bizim için büyük bir heyecan olurdu. Sonra evlerimize koşar orucumuzu açardık. Akşam namazından sonra da teravih namazı için camimize koşar, namazımızı kılardık. Teravih kılariken aralarda okunulan salat ü selamlara katılmak bize heyecan verirdi. Ramazan ayında ailemizin ilgisi ve sevgisi daha artardı, yanlarında ayrıcalıklı biri olduğumuzu hissederdik.

Günümüz ramazanı ile eski ramazanları mukayese eder misiniz ?

Eski ramazanlarda televizyon çok az bulunduğu için vaktimizi mukabele takip etmekle ve camileri gezmekle geçirirdik. Lokantalar ve kahveler kapalı olduğu için canımızı çekecek şeyler olmazdı. Ramazanın manevi havası her yerde hissedilirdi. Şimdi televizyonlar ve cep telefonları olduğu için bu hava tam manasıyla hissedilemiyor. O zamanlar sadece kendi çevrenden haberdar oluyorsun ama şimdi dünya

senin evine misafir oluyor. Her şeyden ve her yerden haberdar olabiliyorsun. İnsan oruç olduğunu unutuyor bile. Eskiden insanlar teravih ve mukabele coşkunu yaşardı. Günümüz insanını meşgul eden o kadar çok şey var ki...

Unutamadığınız ramazan anılarınızdan bahseder misiniz ?

Beş yaşında iken tuttuğum oruçlardan dolayı babam beni takım elbise ile ödüllendirmişti. Onu unutamıyorum.

Ramazan size ne ifade ediyor ?

Ramazan ayı bana ibadeti ve sabrı ifade ediyor. Sanki bir yılın muhasebesi gibi. Sakin geçen bir gün ve öğrencilerimizin oruç olduğu için yüzlerindeki masumiyetini ifade ediyor. Ramazan ayı “Bak ne güzel geçiyor, keşke bütün günlerim böyle geçse” diye içimden geçiyor. Hayat yolculuğumun biraz daha hızlandığını ve sanki yetişmem gereken bir yerler olduğunun hevesi ve heyecanını ifade ediyor.

emrah ayhan:

“ışığı kapatma! şalteri de kapatma”

Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

Emrah Ayhan. 1992’de Kütahya’nın Kozluca köyünde dünyaya gelmiş, çocukluğunu köyde geçirmiş, çiftçilik ve hayvancılıkla uğraşan bir ailenin 3. çocuğuyum.

Çocukken geçirdiğiniz ramazanlar nasıldı bahseder misiniz ?

Benim çocukluğumda ramazanlar hep kış ayına denk gelmişti. O yüzden sıcak sobanın etrafında iftar ve sahur yapmanın tadını hâlâ damağında hissedirim. Köyde herkes oruç tutardı. Tutmayan kişiler de tutuyormuş numarası yapardı. Tabi o kişiler bir elin parmağını geçmezdi. Çünkü o yıllar köyde herkes birbirinin ne yapıp ettiğini çok iyi biliyordu. Aslında bu bilmesinin sebebi herkesin birbiriyle iç içe olmasından. Bu da günümüzde aradığımız güzel değerlerdendir.

Günümüz ramazanı ile eski ramazanları mukayese eder misiniz ?

Davul, der; tek geçerim. Evet şimdilerde de davulcular sokak arasında dolaşıyorlar lakin küçüklüğümde o davulcular bir başkaydı. Uyuyakaldıysan uyanana kadar evin bahçesinde çalmaya devam ederdi. O zamanlar köyde olmamızdan dolayı sanırım, oruçlu olmamız, bizim çalışmamızı etkilemiyordu. Ama şimdilerde oruçluymken etrafımda durgunluk hissediyorum. Aman oruçluym bir şey yapmayayım havası esiyor.

Unutamadığınız ramazan anılarınızdan bahseder misiniz ?

Evet bahsedeyim bir tanesinden. Kadir gecesi günü teravih namazındaydık arkadaşlarla. Ne hikmetse gülmekten camide namaz kılamadık. Büyükler kızmasın diye camiden kaçtık, bir arkadaşın evine gittik. Sonra vicdan yapmış olmalıyız ki evde kılalım namazı, dedik. Ama kimse namaz kılmayı bilmiyor. Herkes kılıyormuş gibi dudaklarını kıpırdatıyor. Ben de sekinin üstüne

çıktım, sözde namaz kılıyorum. Ben teravih namazına devam ederken muzip bir arkadaş elektriği kesip duruyor ve diğerleri de karanlıkta ortalığı birbirine katıyorlardı. Ben de benim namazımı bozmasınlar diye namaz esnasında şöyle bağırmıştım “İşığı kapatma! Şalteri de kapatma!” Tabi ben bunu söyleyince arkadaşlar gülmekten yıkılıyorlardı. Hâlâ ramazan ayı gelince arkadaşlar arasında bu olay hatırlanır ve yine güler geçeriz.

Ramazan size ne ifade ediyor ?

Ramazan ayı gelince kendimi dolu, yavaşlamış bir bilgisayar gibi hissediyorum. Ramazan ayında tuttuğumuz oruç, yaptığımız dualar, iftar sofralarındaki muhabbetler ve teravih namazlarındaki o birliktelik, beni hafızası yenilenmiş bir bilgisayar haline getiriyor. Bence Ramazan bizim bir yıllık enerjimizin hem manevi hem de maddi kaynağıdır.

gamze gökşen kaplan:

“büyüklerin sohbeti oyundan tatlıydı.”

Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

Gamze Gökşen Kaplan. Ankara'da doğdum, büyüdüm. Çok güzel bir ailenin iki kızından biriyim. Mesleğini seven, öğrencileriyle bir hedefe koşmaktan keyif alan ve bu tempoyu çok seven bir öğretmenim.

Çocukken geçirdiğiniz ramazanlar nasıldı bahseder misiniz ?

Çocukluğum ve ilk gençliğim Ankara'da geçti. Küçük şehirlerdeki gibi bir ramazan geleneği içinde büyüdüm, diyemem. Mesela burada ramazan öncesinde pazar kurulması, iftardan sonra çocukların küpecik mânisi söyleyerek kapı kapı gezmesi gibi yerel etkinlikler yoktu. Bire bir yaşamadık ama televizyondan ramazanı yaşadık biz de. Güzel sahur ve iftar programları olurdu. Karagöz oynatılırdı. Şimdiki gibi istediğimiz her zaman göremediğimiz için Karagöz ve Hacivat'ı sadece ramazan ayında görmek onu çok cazip kılardı. Büyük bir eğlence olurdu bize. Büyüklerin sohbetlerinin sıcaklığı sa-

rardı evlerimizi. Yani sıcacık, samimi, kalabalık, huzurun hakim olduğu ramazanlar yaşadık.

Günümüz ramazanı ile eski ramazanları mukayese eder misiniz ?

Şimdiki ramazanlarda bir şeyler eksik geliyor bana. Eskiden insanlar tam manasıyla oruç tutuyordu bence. Sabrın, hoşgörünün, dayanışmanın çok daha kuvvetli olduğu ramazanlar yaşıyorduk. Oruç sadece aç kalmak demek değildi. İnsanlara sabır göstermek, onlara hoşgörülü olmak, kalp kırmamaktı oruç tutmak. Şimdi bunlar pek dikkate alınmıyor maalesef. Trafikte insanlar oruç oruç birbirlerini dövüyor. Neden? Oruç başına vurmuş? Unutmuş, sabrın da bir nefis terbiyesi olduğunu. Oruç oruç seninle uğraşamam diye çocuğunu tersliyor bir yetişkin. Hoşgörüyü bırakmış bir kenara. Gençlere bakıyorum, küfrediyor oruç tutarken. Saat sayıyor ya da ne zaman yemek yiyeceğine dair. Ya da iki çeşit yemeğin yendiği samimi sofralar yerine görsel şölene dönüşen sofralar kurmaya çalışıyor insanlar. İhtiyacı olana değil ihtiyacı olmayana

hizmet ediyor sofralarımız. Uyuyarak akşam ezanını bekleyenler var. Böylesine güzel bir ibadetin güzelliğinden çalıyor insanlar. Bu öyle üzücü bir tablo ki eski ramazan geleneklerinin kaybolmasına üzülemez oldum. Umarım insanlar farkına varıp tekrar o maneviyata bürünür; saygı, hoşgörü çerçevesinde bu güzel ibadeti hakkıyla yerine getirmeye devam ederler.

Unutamadığınız ramazan anılarınızdan bahseder misiniz ?

Ramazana dair aklımda kalan en güzel anlar iftardan sonra büyüklerin sohbet etmesiydi. Diğer çocuklarla başka odaya gidip oyun oynamak istemezdim. Çocuk halimle kulağım sürekli birinin sohbetine takılırdı. Buram buram muhabbet vardı o akşamlarda. Özlüyorum sobanın kuytusunda dinlediğim o güzel anları.

Ramazan size ne ifade ediyor ?

Ramazan benim için sabrın, hoşgörünün, yardım etmenin en fazla olması gereken aydır.

abdülkerim akçay:

“otuz liranın kıymeti”

Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

Abdülkerim Akçay. Orduluyum. Amasya Üniversitesi İlköğretim Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmenliği mezunuyum 2018'de Kütahya'ya geldim şimdi özel bir kurumda müdürüm.

Çocukken geçirdiğiniz ramazanlar nasıldı bahseder misiniz ?

Çocukken geçirdiğimiz ramazanların yeri çok ayrıydı. Bayram gelmeden biz bayramın heyecanını yaşıyorduk. Bayram sabahı herkesten erken kalkar, güzelce hazırlanır ve koşa koşa camiye giderdik. Bayram namazından sonra büyüklerimizin elini öpmek için sıraya girer ve cebimizi parayla doldurmak için can atardık. Topladığımız paraları arkadaşlarımızla beraber yer ve doyasıya eğlenirdik.

Günümüz ramazanı ile eski ramazanları mukayese eder misiniz?

Günümüz ramazanı ile eski ramazanlar arasında çok fark var. Eskiden ramazan gelmeden önce bayramın heyecanı herkesi kaplardı. Ama şimdi o heyecanı kimsede göremiyoruz. Yine eskiden el öpmek için akraba ziyaretleri olurdu konu komşuya gidilirdi. Ama şimdilerde ne yazık ki insanlar anne babalarının bayramlarını dahi tebrik etmekten acizler.

Unutamadığınız ramazan anılarınızdan bahseder misiniz?

Hayalini kurduğum bir uzaktan kumandalı araba vardı, ramazan bayramının gelmesini ipe çekiyordum çünkü o arabayı kendi paramla alacaktım. Aileme her ne kadar söylesem de bir türlü aldırılmamıştım. Bayram günü geldi ve paraları toplamaya başladım bayramın 2. günü paralarımı saymaya başladığımda 30 liranın eksik olduğunu gördüm. Ümitsizliğe kapılmadım çünkü biliyordum, bu mübarek bayramda ne istersek olacağını. Sonra parkta yaşlı

bir amcanın geldiğini gördüm bayramını tebrik etmek istedim ve elini öptüm. O da bana tam 30 lira verdi. Çok sevindim, istediğim arabayı alabilecektim. Koşarak arabayı almaya gittim ve oyuncakçıya parayı saydım ve arabamı aldım. O gün dünyalar benim olmuştu çok sevindiğim bir bayramdı.

Ramazan size ne ifade ediyor?

Ramazan-ı Şerif ayı; rahmeti, mağfireti, günahlarımızdan affolunmayı ifade ediyor. Ramazan ayı; bereket ayı, paylaşma ayı, muhabbet ayı, 11 ayın sultanı...

Soruşturmaları Hazırlayan:

Hasan Hüseyin Fidan

şehr-i ramazan

ahmet eren günel

Ey gönlümüzün sultanı olan ay ve ey gariplerin yüzünü güldüren sultan! Ey kimsesizlerin kimsesi olan, bizi bu mübarek ramazan ayına ulaştıran Yüce Rabbim sana sonsuz hamd ü senâ, Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya salât ve selam olsun.

Tüm rahmetini bereketini toplamış, kapımızı çaldı Ramazan. Ramazan geldi, ne güzel... Bu ramazan buruk bir ramazan çünkü yakın zamanda yaşadığımız deprem felaketi sebebiyle ramazan, 10 ilimizde buruk geçiyor. Yaralar sarılmaya devam ediyor. Rabbimden niyazım şudur ki bu ramazan yaralarımıza merhem olsun. Ramazan-ı Şerif bir yönüyle de yaralarımızı iyileştirmeye, sarıp sarmalamaya geliyor.

Ramazan deyince bir esenlik gelir içime. Çocukluğum gelir aklıma. Dedemle ettiğim o güzel muhabbetler, kıldığımız teravîhler, gönülden gönüle edilen sahur sohbetleri, o iftar telaşı... Bunların hepsi ve daha fazlası bizim hayatımızın içinden bir parça. Sanki ramazan geldiğinde huzura eriyoruz. Sanki 11 ay boyunca bir yolcuyu hasretle beklemiş gibi gönlümüz.

Ramazan denince sizin aklınıza gelen şey nedir? İşte o ilk aklınıza gelen şey sizin için ramazanın aklınızda ne olarak kodladığımızın göstergesidir. Bulduğumuz Hız ve Haz çağında her şeyin ruhunu, özünü kaybettiğimiz gibi maalesef ramazanın ruhunu da kaybediyoruz. Hep kullanılan bir tabir vardır ya hani "Nerede o eski ramazanlar?" diye. Neden bu ramazan eski ramazan gibi olmasın? Ruhunu kaybetmemiz onu bulamayacağımız anlamına gelmez. Senemizin sadece bir ayında gelen bu ayı değerlendirmeli, hayatımızda yanlış giden şeyleri değiştirmek için bir fırsat olarak görmeliyiz.

Her şeyin ruhunu kaybettiğimiz gibi muhabbetimizi de kaybettik. İnsanlar

artık birbirleriyle gönülden gönüle muhabbet etmiyorlar. Bunun bir sebebi de teknoloji belki de ama telefonları bir kenara bırakıp günlük telaşları bir kenara koyup yine karşılıklı çay demleyip muhabbet edebiliriz. Bu, imkansız bir şey değil. Bir kitapta okumuştum "Konuşmak ve muhabbet etmek aynı şey değildir. Konuşmak sadece, kelimelerin sese kavuşmuş halidir. Muhabbetse kelimelerin gönle ulaşmasıdır" diyordu. Maalesef ki muhabbetimizi de kaybettik. Artık insanlar evlerinde bile farklı odalarda oturuyor. Ramazan farklı farklı zamanlarda yemek yiyen aileyi bir arada, aynı sofrada toplar. İnsanlar, günlerinin çoğunluğunu telefonla geçiriyorlar. Böyle olunca eskiden telefon yokken kurulan gönül sofraları kurulmuyor. İnsanlar bir araya gelip konuşmuyor. Dertlerini anlatmadıkları için de farklılaşıyorlar Belki de bundan kaynaklıdır, eski ramazanlara olan özlemimiz.

Çocukken mesela iftar vaktine yakın pide alırdım ve eve gidesiye kadar kollarım yanardı. Ama sofraya pideyi sıcak götürmenin mutluluğu, sahura kalktığında içilen sıcak çay ya da iftar vaktindeki o güzel yemekler bunların hepsi bir mutluluk kaynağıydı.

Oruç tutuyoruz ama anlamını idrak etmeden. Oruç sadece aç susuz kalmak mı? Başta kendi nefsim olmak üzere her şeyin anlamını idrak etmek, niçin yaptığımızı anlamlandırmamız gerekirken. Yoksa sorgulamadığımız, doğrusunu yanlışını bilmeden sadece yapmak için yaptığımız şeyler bize ne katır ki? Oruç tutuyoruz ama neden tuttuğumuzu bilmeden. Teravihe gidiyoruz neden gittiğimizi bilmeden. Ne anlamı kalıyor yaptığımız için?

TRT'de Serdar Tuncer'in "Ramazan Sevinci" programı olur her ramazan. Çocukken ilk başta yan tarafta çıkan

iftar vakitlerine bakmak için izlerdim. Bir süre sonra orada edilen muhabbetleri dinlemeye başladım. Garip gelirdi konuştukları. Bunlar ne diyor der, anlamazdım. Çocuk aklı işte. Bazen iftar vakitlerine yakın, benim yaşitlarımdan gördüğüm çocuklar balkona çıkıp sanki müezzinmiş gibi ezan okurlardı. Top patlayınca da mutlulukla evdekilere güzel haberi vermek için sofraya koşarlardı. Güzel duygular yaşadığımız bir ay. Bu ayı kötülükle, kavgayla, geçirmeyelim sadece bir ay olsun hayatımızın güzel ve anlamlı geçmesi için bir adım atalım. Bu ramazan bize bir müjdecisi olsun bir safa getirsin.

Hani hayatımızda yanlış yaptığımız, değiştirmek istediğimiz bir davranışımız vardır ya onu değiştirmeye vesile olsun. Hani doğru yapmak istediğimiz, güzel bir davranış vardır ya bu ramazan onu hayatımıza katmaya da vesile olsun. Emanet bıraksın bize. Küçük de olsa ramazan yolcusundan bize bir emanet kalsın, seneye tekrar döndüğünde emanetini alsın.

Ramazanın bir başka güzelliği de iftar sofralarında bulunan hurma. Hurma ağacının sadece bir dalı on kilo hurma taşır. Bir sürü dalı var, sadece bir ağaçtan kilolarca hurma yiyoruz. Yer altındaki kara topraktan kara bir ağaç dalının ucundaki nimet yer altından çıkıyor. O kadar tatlı bir şey nasıl yer altından çıkıyor. Hiç düşündük mü? Yaşadığımız, gördüğümüz şeylere anlam yüklemek, üzerine düşünmek bizim elimizdedir.

Ramazan bize ne getirdi, bizden ne götürecektir?

Gönlünüz muhabbetle dolsun. Yolumuz doğru yol üzere olsun. Gönüllerimiz Rasullullah ile olsun. Ramazan-ı Şerifimiz mübarek olsun.

ramazan kimlere geldi? yiğit hikmet bircan

<https://www.aa.com.tr/tr/dunya/sadakatasi-derneginden-mescid-i-aksada-iftar-programi/1151309>

Müslümanların en büyük bayramlarından biri olan Ramazan Bayramını yaşamaktayız. Biz Türkiye’de yaşayan Müslümanlar olarak Ramazan’ı kutladık ama diğer ülkelerde ne oldu?

Doğu Türkistan’da belki Müslümanlar oruç tutuyorlar ama kimseye söylemiyorlar. Ya da yaşadıkları işkenceler ve zorluklar sebebiyle oruç tutamıyorlar. Kimisi dağlarda erzak sıkıntısından zaten hayatı oruç olmuş.

İsrail hâlâ Kudüs’te Müslümanlara zorluklar çıkarıyor. Mescid-i Aksa’da Müslümanların namaz kılmasına bazen izin veriliyor. Onun dışında zaten İsrail kendi sorunlarıyla uğraşıyor. Bu yazımda bu kesime kızarak herkesin kızdığı bir konuda bir daha kızmış olacağım. O yüzden bana göre bu bölgelerde neden hâlâ böyle zorlukların olduğunu açıklayan tek bir sebep var.

Filistin, Kırım, Kırgızistan, Özbekistan, Kazakistan, Doğu Türkistan, Türkmenistan ve daha nice. Bu ülkeler uzun bir zamandır Batı tarafından sömürülmektedir. Lakin bizim her şeye kızan insanımız bunların altındaki sebebe dikkat etmemektedir: Eğitimsizlik.

Yıllardır bu yörelerde kendi özlerine göre bir eğitim görmüyor insanlar. Kırgız gençleri kendilerini normal Türklere ayırır hale gelmişler. Bu durum

da sanki bir dayanakları yokmuş gibi onlara empoze edilmekte.

Bir ülkenin kurtarıcılarının başında hep şairler gelmiştir. Şair toplumun sesidir. En büyük destekçisidir. Şair elindeki ışıkla ya halkı aydınlatır ya da onu kül eder diyor, Sezai Karakoç. Fark edilen bariz bir şey şu ki bu ülkelerde yıllardır çok az şair çıkmış, çıkanlar ise hemen bastırılmış. Bunun yegâne sebebi şairin başarısızlığı değil, halkın eğitimsizliğidir. Çünkü kendi ülkemizde bile İslam’a karşı bir şey yaşandığı vakit artık Müslümanlar ses çıkarmıyor. Ses çıkarana da sus diye ikazda bulunuluyor. Kendi başına devrim olmaz diyor. Oysa Doğu Türkistan’dan bir Abdürrahim Heyit çıktı, Uçaşkan da’yı yazdı. Doğu Türkistan’ın durumunu bize anlattı. Eğer biz Müslümanlar olarak bu şairi destekleyemiyorsak yazıklar olsun bize. Kahvelerde, orada burada şikayet edip duran Müslümanlar her gün aynı şeye kızacaklarına bu şairleri konuşsunlar. O bölgelere yapılacak yardım silah yardımı değil, kitap yardımıdır.

Müslümanlar bir an önce bu bölgelerde gizli de olsa şairler yetiştirmelidir. Bu yüzden bize çok kızıyorum. Oradaki halk bir zaman sonra zaten bu şairi sahipleniyor ama biz sahiplenmiyoruz. Şair her zaman olduğu gibi milletin kurtarıcısıdır. Oraya gidemiyorsa kalemini eline alıp doğum sancısı çekmeli-

dir. O da o milletin şairidir. Anlatmalıdır her acıyı, her hüznü.

Hüznü anlatarak zalimliği göstermelidir şair. Mehmet Akif İnan’ın Mescid-i Aksa’sı bir örnektir bizim için. O halde her şeye gaza gelen bu gençliğin silah kuşanmaktan önce kalem kuşanmak akıllarına gelmelidir.

Doğu Türkistan’da 2 milyona yakın Müslüman işkence evlerinde. Çin hükümetleri ailenin babasını alıp yerine Çinli erkek koyuyor. Kızları Çinlilerle evlenmeye zorluyor. Biz ise biraz sancılı çekmeye üşeniyoruz.

Filistin’de Müslümanlar, Mescid-i Aksa’nın karşısında duruyorlar ama içeri giremiyorlar. Bu medeniyet 52 parçaya bölündü. Bizim kalbimiz hâlâ mesut ise bir sıkıntı vardır. Artık bir zamanlar körü körüne kabul ettiğimiz yanlış mottolar terk edilmeli, bunun yerine hayata Nizâm-ı Âlem endişesi ile bakılmalıdır. Bu yüzden şairler önemlidir. Onlar bu kabuğu kırabilen liderlerdir. Bize düşen onları korumak ve desteklemektir. Bir gün hep birlikte gönül huzuruyla oruç açıp kurban kesmenin hayali ve isteğiyle Üstâd’ın dediği gibi “Şartlar her ne kadar zor olursa olsun her çağda inanlar için bir Nuh’un gemisi vardır.” demeli ve bu sözün bilincinde olmalıyız.

ramazan fırsatı kağan kaya

Her sene olduğu gibi bu sene de Ramazan ayını dört gözle bekledik ve çok az

bir süre kaldı 11 ayın sultanına. Dört gözle bekliyoruz.

O, eski önemini tadını kaybetmiş gibi. "Nerede o eski ramazanlar?" sözü daha bir anlamlı olmaya başladı. Toplumdaki eski yerini kaybetmiş gibi geliyor artık. Bunun sebebinin toplum olarak artık mutluluk seviyemizin düşmesine ve sorunlu yıllardan geçmemize bağlıyorum.

Toplum olarak çok gerginiz, sinirliyiz. Bize selam verenin arkasından ona karşı küfürler savunuyoruz. Anketlerde, istatistiklerde gerginlik, sinir, mutsuzluk konularında ilk sıralardayız.

Konu strese geldiğinde Zaten birinciyiz. Toplum olarak mutsuzuz, gerginiz, stresliyiz sokağa çıkıp insanların yüzle-

rine baktığımda herkesin yüzünün asık olduğunu görüyorum, görüyoruz.

İnsanlar işlerinde, okullarında mutlu değiller. Bu mutsuzluk aileye de yansıyor ve toplumun temel taşı aile bundan ciddi şekilde etkileniyor.

Ramazan gibi ailenin, arkadaşlığın yani kısacası birlikteliğin önemli olduğu bir yerde bunlar yüzünden ramazanın bütün anlam ve önemi kayboluyor.

Ramazan; aileyi, birlikteliği, öne çıkaran bize bunların önemini anlatan bir ay. O yüzden Ramazan ayına öncekinden daha fazla önem vermeliyiz birlikteği tekrar canlandırmak için.

Ramazan ayı bizim için bir fırsattır

ramazan değerleri muhammed şahin

Kendisi gelmeden 2 ay öncesinden gelişini belli eden, insanların 11 ay beklediği O ay. Bazıları için sabahtan akşam kadar aç kalıp fakirin halini anlamak gibi düşünülür. Kimisi bu aya kendince manalar yükler. Öyle bir ay-

dır ki insanları bir araya getirir. İnsanı kendi acziyetini hatırlatır. Çocuklar için dedelerinin yanında camiye gidip arkadaşlarla birlikte oynadıkları oyunlar, güzel hatıralar bırakır.

Teravih çıkışında seyyar satıcıdan alınan bir pamuk şeker, belki de bir çocuğun en çok mutlu olduğu anlardan bir tanesidir. Yaşlıların ise evlerine gelenlere diş kirası verip hem evini neşelen-dirir hem de gelenleri sevindirir.

Gece yarısında, sahur vaktinde sokak sokak gezen davulcular... Onları her gün heyecanla bekleyen çocukların mutluluğu değil midir Ramazan?

Bugüne kadar tekme orucu tutmuş çocuğun tam gün oruç tutunca hissettiği duyguyu başka ne yaşatabilir ona? Akşam ezanı yaklaşırken evde iftar hazırlığı, sıcak sıcak pidelerin alınışı ve to-

pun patlamasını beklerkenki duyguydu Ramazan.

Cümbür cemaat Herkesin bir kap yemek alıp birlikte iftar yaptığı günlerdir. Sonunda ise en büyük heyecan olan bayram. Bayram arifesinde alınan yeni kıyafetler sabah yeni kıyafetlerini giyip bayramlaşmak için can atan çocuklardır.

Peki bize ne oldu da bu güzel, neşeli, mutlu, heyecanlı duygularımızı yaşamak varken Ramazan ayını bu kadar sıradanlaştırdık? Ne ara bu kadar dünyaya malından başka bir şey görmez oldu gözümüz? Gözü parlayan insanlarımız ne oldu da bu kadar mahzun, hayattan geri kalmış insanlar olduk, öleceğimizi unuttuk? Bu hayatın yalan olduğunu ne zaman unuttuk? Bu kadar değer mi?

ramazan üzerine ismail alp aydın

11 ayın sultanı Ramazan, bu yıl da kapağıya dayandı diyebiliriz. Herkes dört gözle Ramazan'ı bekliyor, o heyecan herkeste var. Geceleri sahura kalkacağız. Sahurumuzu yapacağız. Daha sonra gün içinde ibadetlerimize devam

edeceğiz. Akşam vaktinde o top patlama sesini heyecanla bekleyeceğiz. Top patladığında orucumuzu açacağız. Kalabalık sofralarda iftarımızı yapacağız. Sonrasında sadece Ramazan ayına özgü olan teravih namazımızı kılacağız.

Bir bakımdan Ramazan'ın birlik ve beraberliği güçlendirdiğini söyleyebiliriz. Yatsı vaktinde camilerimiz dolup taşıyor. Akrabalar birbirlerine iftara gidiyor. Şehir meydanlarında sofralar kuruluyor. İnsanlar tanıdıkları tanımadıkları herkesle aynı sofrada orucunu açıyor. Bu, çok önemli bir şey birlik ve beraberlik açısından.

Ramazan ayında televizyonlarda büyük camilerde yapılan canlı yayınlar oluyor, güzel sohbetler oluyor. Geceleri sahur vaktinde de devam ediyor bu yayınlar. Televizyon kanallarının büyük bir bölümünde hangi şehrimizin

saat kaçta iftarını açacağını veya sahurunu kapatacağı geçiyor. Biz de hem açlık hissi ile hem de heyecanımızla kendi şehrimizi takip ediyoruz.

Ramazan ayının tabii ki de süresi değişiyor ama genellikle bahar aylarında oluyor. Bu yüzden de çocuklar okuldan çıkıyor, eve gidiyor sonrasında annesi veya babası ile birlikte parklara gidip vakit geçiriyorlar. Parklarımız, bahçelerimiz neşeli oluyor. Meydanlarımızda, caddelerimizde ramazanla ilgili ışıklı pankartlar asılıyor. Bu çok güzel bir şey.

Kısacası Ramazan ayı bizim için yani Müslümanlar için önemli ve güzel bir aydır. Rabbim bizi bu yıl da Ramazan ayına ulaştırdı, şükürler olsun. Allah tuttuğumuz ve tutabileceğimiz oruçları kabul eylesin inşallah. Ramazanımız mübarek olsun.

kur'an ayı ramazan, kur'an rehberliğinde yaşam

m. ali yıldız*

Ramazan ayı geldiğinde mukabeleler okunup hatimler indirildiği öteden beri hepimizin malumudur. Hepimiz biliriz ki Ramazan ayı geldiğinde hatta yaklaştığında herkes, her şey farklı bir havaya bürünür. Tabiat bile. Öyle bir havaya girilir ki evlerimizin en güzel köşesinde raflarımızı süsleyen Kur'an-ı Kerim bu ay geldiğinde yerinden iner. Okunmaya başlar ve öyle okunur ki bir sene boyunca hiç okunmadığı kadar. Mukabeleler takip edilir, hatimler okunur.

Hepimizin bildiği gibi Kuran'ın bu ayda inmiş olması Kur'an-ı Kerim'e bu ayda diğer aylardan daha fazla ehemmiyet verilmesinin sebepleri arasındadır. Aslında daha fazla değil her zaman olması gerektiği ama olmadığı gibi. Bu ay olduğu gibi her zaman Kur'an-ı Ke-

rim -hayat rehberimiz- ile haşır neşir olmaktan bahsediyorum. Yalnız bu iş yalnızca okuyup hatmetmekle, mukabele takip etmekle sonra da ay bitince bir sonraki seneye kadar rafa kaldırmakla değil; okuyup, anlayıp, hayatımıza uygulamakla tabiri caizse yaşamakla olur. Evet yaşamak... Hayat rehberimiz Kur'an'ın önderliğinde doğru bir yaşam... Hayatın kullanım kılavuzu, insana insanca yaşama şerefini bahşeden o hidayet kaynağı kitabın ışığında ölene değin en güzel şekilde yaşamak...

Ramazan'ın başlamasıyla hepimiz biraz daha dikkat etmeye başladık. Yalnızca aç, susuz ve şehvet verici şeylerden uzak kalmaktan ibaret olmayan aynı zamanda yalan, gıybet, iftira ve kavga gibi insana zarar veren tüm kötü

huy ve alışkanlıklardan uzaklaştıran oruç ibadetiyle daha güzel daha düzenli bir yaşama girmiş olduk.

Gelin bu ay bir başlangıç yapalım. Kuran'a dört elle sarılalım ve bir daha bırakmayalım. Onu yalnızca güzel okumayalım; anlayarak, düşünerek, yaşayarak okuyalım. Ramazan'ın gelmesiyle başlangıç yaptığımız bu hayatı bir ömür boyu, ölene değin sürdürelim. Yalnız Ramazan'da, cumada, bayramda, kandilde değil, yedi gün yirmi dört saat Kur'an rehberliğinde yaşayalım.

Gelin bu gün öyle bir başlangıç yapalım ki bundan önce yaşamamış adeta bugün doğmuş olalım.

**Şehit Selim Cansız AİHL, 2019-2022 öğrencisi*

bereket, temizlik, ahlak

semih kaylı

Ramazan denince bir Müslümanın aklına sadece oruç mu gelir ya da sadece oruç mu gelmelidir? Ramazan ayı ve oruç bizlere başka neler kazandırır?

Ramazan berekettir. Ramazan'ın başından sonuna kadar iftar ve sahur sofralarında çeşit çeşit yiyecekler, içecekler vs. Ramazan'da yalnızca maddi bereketler mi vardır?

Ramazan'da iftara çağırılan eş dost akrabalarla yapılan iftarın tadı ve sohbeti başkadır. Akşam ezanının okunması ile birlikte orucu açmadan önce hep birlikte yaptığımız dualardır, bereket.

Ramazan kardeşliktir, birlik ve beraberliktir. Ailemizle ve dostlarımızla daha sık görüşürüz, daha çok kaynaşırız. Teravih namazı da bir nevi birlik ve beraberliğimizi güçlendirir. Yatsı namazından sonra cemaatle birlikte 20 rekat namaz kılarız. Bu namazda kimi küçüklerimiz uyuyakalır, oyun oynar

ama birlikteliğimizi görmüş olur bu namazla.

Ramazan temizliktir, arınmadır. Evet, beden ve madden temizliğimize dikkat ederiz fakat temizliğimiz sadece bundan ibaret midir?

Ramazan'ın ve orucun da bir ahlakı vardır. Bu ahlakı bozmamak için başka zamanlarda yaptığımız kötü alışkanlıklarımıza da bir dur demez miyiz bu ayda?

Ramazan tatlı bir rekabettir. Küçük kardeşlerimiz oruç tutmak ile birbirleriyle yarışlar Bizler, küçüklerimiz de dahil namaz ve Kur'an hatmi için birbirimizle yarışırız. İbadetlerimizde yarışırken aynı zamanda Allah'a da yakınlaşırız.

Ramazan sabırdır, saygıdır, şükürdür. Oruç tutarak açlığa nefsimize hakim oluruz. Aç kalarak aslında geçmişte ve şu anda mecburen bu halde olan insan-

ları anlamayı, sabretmeyi, saygı göstermeyi, şükretmeyi öğreniriz ve 11 ayın sultanı ramazan ayının bitimindeki Ramazan Bayramı Ramazan'ın saydığımız tüm özelliklerini Ramazan Bayramı'nda da görürüz.

Bayram namazı ile başlarız bayrama tekbirlerle ve sevinçle gireriz. Ramazan'ın bereketini bir ay boyunca yapmadığımız ailecek yapılan sabah kahvaltısıyla görürüz. Ramazan'ın temizliğini, bir ay boyunca madden ve manen arındığımız vücudumuzla bayram ziyaretlerinde yeni ve temiz kıyafetlerimizle görürüz. Ramazan'ın birlik ve beraberliğini, eş dost akraba ziyaretlerimizi de hep birlikte vakit geçirerek görürüz. Ramazan'ın şükürünü, bir ay oruçtan sonra tekrar sonsuz nimetlerle sarıldığımızda anlarız. Biten bu Ramazan ayının tekrar gelmesini isteyerek onu uğurlarız. O da bizi kırmaz ve 10 gün önce gelir mübarek Ramazan.

"gönüllere dokunmaya gittik ama gönülümüze dokunuldu."

hazırlayan: ahmet eren günel

Kısaca kendinizi tanırmıyız?

Cihan Sayın. Kütahya'nın Simav ilçesi Karacahisar köyündemim. Simav'da okudum ilk, orta ve lise dönemini. Simav İmam Hatip'ten mezun oldum.

Kayseri İlahiyat'tan da mezun olduktan sonra 5 yıllık imamlıktan da sonra 11 - 12 yıldır da öğretmenim. Şu an Şehit Selim Cansız AIHL'de Din Kültürü öğretmeni olarak devam etmekteyim.

Deprem hadisesini tam olarak nasıl yorumlamalıyız?

Bu soruya iki türlü cevap verilebilir. Dışarıdan bakan bizler olarak ders niteliğinde ama oradaki insanlara ders niteliğinde değil de bir doğal afet olarak görmek gerekiyor. Çünkü oradaki insanların psikolojisi önemli. Genelde sorulan sorular "Helak mı olduk veya bu helak mıdır, felaket midir?" olunca insanlardaki Allah inancında biraz sıkıntılar oluşuyor. Ama bizler dışardan bakam bir gözle gördüğümüz zaman onları ders olarak görmemiz gerekiyor. Dersler çıkarmamız gereken bir afet olarak tanımlıyorum ben.

Deprem bölgesindeki hangi ilimize gittiniz, kaç gün bulundunuz, hangi görevlerde bulundunuz?

Hatay Merkez Defne ilçesinde on beş gün boyunca bulundum. Oraya gönüllü öğretmen olarak gittim. Orada, bin dört yüz kişilik çadır okulda yaklaşık ana sınıftan on ikinci sınıfa kadar bütün öğrencilerin dersine girdik. Öğretmenlik görevi yaptık orada.

Bölgeye gitmeye nasıl karar verdiniz, sizi tetikleyen şey neydi?

Bölgeye gitmeye nasıl karar verdik, Bölgeye gitmeye karar verdiren şey depremin kendisiydi. Yani bir şeyler yapabilme ümidiydi. Veya her gördüğümüzde, televizyonda her izlediğimizde, sosyal medyadan veya internetten her takip ettiğimizde yüreğimizde bir yara, ukde olarak kalıyordu ve vicdan azabı duyuyorduk. Sonrasında AFAD'a çeşitli yollarla, çeşitli derneklere gönüllü olarak yazıldım ama tarihleri uymadı veya izinlerim çıkmadı. En sonunda Milli Eğitim bünyesinde gönüllü öğretmenlik açılınca böyle bir karar verdik.

Deprem bölgesine gittiğiniz an da gördüğünüz tablo nasıldı?

Deprem bölgesine gittiğim andaki ilk izlenimim, görür görmez ilk hissettiğim şey "Mahşer". Kıyametin koptuğunu düşünerek gördüm. Antakya merkezi gördüm. Bir anda her şeyin yok olduğunu, ve mülkün sadece Allah'ın olduğunu düşündüm, ilk izlenimim bu oldu.

Deprem bölgesinin durumu medyada gösterildiği gibi mi yoksa daha farklı mıdır?

Medyada gösterildiği gibi değil. Çünkü medyada iki taraf var. Bir taraf tamamen göğe yükseltiyor. Diğer taraf da tamamen yerin dibine batırıyor. Şöyle düşünmek gerekiyor. Ne bazılarının gösterdiği gibi aşırı güllük güllüştürme ne de bazılarının söylediği gibi devlet acziyeti hiçbir şekilde yok. Benim gittiğim yerde yemeği yapan devletin aske-

ri, yemeği dağıtan devletin askeri, yine orada her türlü memur, amir aktif bir şekilde devam ediyordu. Yıkımın en büyük olduğu yerlerden birindeydik. Ona rağmen devletin işleyişi mükemmel bir şekildeydi. Biz şunlara da şahit olduk orada selfi çekilip arkasına yardım bile yapmadan geri dönen insanlara defalarca kez şahit olduk. Sadece deprem bölgesindeydik izlenimini veren çeşitli dernekler, çeşitli vakıflar adı altında insanların geri döndüğünü de gördük.

Orada ayakta kalan bir tek devletti. Bizim gördüğümüz kadarıyla tamamen bize anlatılanlara yakın medyada gösterilenlere yakın. İnsanlar sadece biraz Hatay merkeze bir kaç gün geç ulaşılmasından dolayı biraz daha devlete tepkili. Bizim gördüğümüz şey buydu.

Orada neler yaşadınız, ne hissettiniz yaşadıklarınızdan sizi etkileyen olaylardan bahsedermisiniz?

Önce ilk vardık. Gündüz on ikide vardık. Buradan gece on ikide çıkıp on iki saat yolculuk sonrası Hatay merkeze vardık. Orada herkesi dağıttılar; bir tek Defne gurubu ve Hidropark grubu kaldı. Kütahya'dan dört öğretmen vardık biz, dağıtılacak. Gece on birde vardığımızda bir yatak yoktu, daha önce çadırımız yoktu. Çadır kuruldu hemen apar topar on bir buçuğa kadar. Sonra baktık yatak yok. Uyku tulumumuz var ama yatağımız yok. Sonra iki yatak bulduk. Üç kişi iki yatakta yatıktık. Battaniyemiz de yoktu. Bu, malzemenin yokluğundan değil o an ki bir

koordinasyonsuzluktandı.

O gün, yani üç kişi iki yatağı paylaşabilmek nedir, bunu öğrendik. Empatinin zirvesinden başlayarak girdik olaya.

Sabaha karşı buz gibi oldu. Üstümüze bir yağmur yağdı, sabahleyin çadırımızda su damlasıyla uyandık. Suyu aktarmak için çadırı silkelemek gerekiyormuş, bunu da öğrenmiş olduk. Ertesi gün yataklarımız geldi ama bu sefer altımıza koyacak paletlerimiz yok. Akşamleyin paletlerimiz gelince direkt yatağı kaldırıp da üstüne koyacağımızı öğrenince çok sevindik. Tahta paletlere bu kadar sevineceğimizi düşünmemiştik. Battaniyemiz geldi, battaniyenin büyük bir nimet olduğunu anladık. Daha sonra 4 gün sonra elektrikli ısıtıcı gelince biz dedik ki “Kesin cenneteyiz.” Gerçekten söylüyorum öyle bir izlenimimiz oldu yani.

Bölgede ne kadar kaldınız ve oradaki çocukların durumu nasıldı?

15 gün kaldık, iki hafta boyunca bin dört yüz öğrenciye ders verdik. On tane çadırda bin dört yüz öğrenci iki, üç vardiya olarak devamlı dersleri yeniliyorduk. Sekiz ve on ikileri uzun tutuyorduk. Diğer sınıfları ikişer ders yapıp gönderiyorduk çünkü başka türlü sığmıyorduk. Bulduğumuz bölge, okuma oranı yüksek bir bölge olduğu için okullara da talep fazlaydı.

Orada gördüğümüz ilk izlenim şuydu: Çocuklar, devleti yanında hissettiği, yalnız değiliz hissini farkına vardı

an mutlu oluyorlar. Okulun bahçesinden içeriye girdikleri an bir anda çocuklarda gülücükler beliriyor. Sadece iki saat duruyorlar ama çocukların psikolojilerini düzeltmeleri için çok mükemmel bir şeydi. Birkaç tanesi Kütahya'nın yerini bilmiyormuş, Bizim yeleğimizde Kütahya yazınca Kütahya neredeydi diye sordu bir tane küçük çocuk. Dedi ki “Dünyanın en güzel yeri herhalde Kütahya” dedi. Niye öyle bir şey söyledin, dedim. “Hocam zor zamanımızda yanımıza geldiğinize göre en güzel yerden geliyor olsanız gerekir diye düşündük” dedi. Bu mesela benim çok hoşuma gitmişti.

Bir de benim olduğum yerin tamamı Arap Alevilerden oluşuyordu. Zorluk yaşayabileceğimizi söylediler ama el-hamdülillah yani hiçbir zorluk yaşamadık. Çocuklar, canla başla sarıldılar. Gece onda dahi çadırımıza gelip “Hocam soru sormak istiyorum” diye soru soran çocuklar oldu. Çadırlar kırk, kırk beş kişilik, sınıflarda üçer kişi oturuluyordu ve hiçbir zaman çit çıkmıyordu. Normalde öğrenim hayatında bu çocuklar muhtemelen konuşan çocuklardı ama asla ses çıkarmıyorlardı. “Niye böyle bir şey yapıyorsunuz, çocuk dediğin konuşur” dediğimde “Hocam bir daha ya geleceksiniz ya gelmeyeceksiniz en azından bir an önce bu derslerden faydalanalım” hissi vardı, onu gördük.

Peki, bu durum nasıl geçecek şehirler eskiye dönmeye başladı mı?

Bizim gördüğümüz yerde enkazlar kal-

dırılmaya başlandı, yıkım büyük. Yıkım büyük olduğu için şehirler birden ihya olmayacak. İhya olması için zaman ve sabır gerekiyor bence. Bence enkazın kalkması en az bir sene sürer, Hatay merkez için söylüyorum. En az bir sene çünkü Hatay'ın merkezinde hiçbir yer kalmamış. Sonrasında devlet büyük bir devlet, devlet mükemmel bir devlet her hâlükârda bu yarayı er ya da geç mutlaka saracak. Sarmak da zorunda başka da çaresi yok. Özellikle bu milletimizin deprem anındaki tepkisini gördükten sonra, o yardım etme seferberliğini gördükten sonra bu evlerin de en kısa sürede yapılacağına inanıyorum yani.

Orada yakınları vefat eden depremzedeleri nasıl telkin ettiniz, bu nasıl bir duygu?

Ben onlara dedim ki Peygamber Efendimiz'in bir hadisi var: “Eğer bir kişi Müslümanım diyorsa Müslüman olan kişinin doğal afetlerde vefat ettiğinde malı sadaka, canı şehadet hükmündedir.” Burada ölenler de inşallah şehittir deyince etrafımızdaki çocukların daha da fazlaştığını gördük. O çocukların sizi daha çok benimsediğini gördük. Yani inşallah onlar şehit hükmündeler, öyle düşünelim.

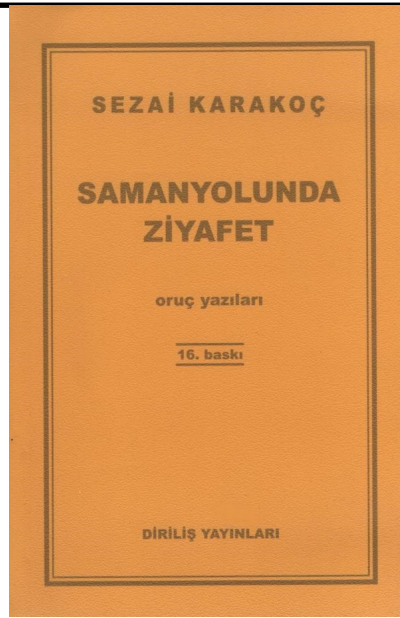
Son olarak yaşadıklarınızı bir cümleyle tarif etseydiniz bu ne olurdu?

Ben ve arkadaşlarım Hatay'a giderken gönüllere dokunmaya gittik ama gönümüze dokunuldu. Ders vermeye gittik ama fazlasıyla dersimizi aldık geldik. Bunu gördük. Ben on beş günde hayatımda edinmeyeceğim kadar tecrübeler edindim. Gerçekten bunu tüm samimiyetimle söylüyorum. On yılda şehir merkezinde edinmeyeceğim tecrübeyi on beş günde Hatay'da çadır kentte edindiğimi düşünüyorum.

Kıymetli vaktinizi ayırdığınız için başköşe dergimiz adına çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

samanyolunda ziyafet

semih kaylı

Samanyolunda Ziyafet kitabı Sezai Karakoç'un yazdığı, Diriliş Yayınları'nın yayımladığı bir kitaptır. Kitabın 17. baskısı 2021 yılında İstanbul'da basıldı. Kitabın ilk sayfasında Sezai Karakoç'un diğer kitapları bulunurken sonraki sayfada ise kitap ile ilgili kısa bir bilgi verilmiştir. Kitap 35 bölümden oluşur ve kitabın en son sayfasında içindikiler bölümü bulunur.

Kitabın yazarı olan Sezai Karakoç hakkında kısaca bilgi vermek isterim: Sezai Karakoç, 1933'te Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde doğdu. Parasız yatılı okuduğu Gaziantep Lisesi'ni 1950'de bitirdi. 1955'te Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Maliye ve İktisat Bölümü'nden mezun oldu. 1956-1965 arasında Maliye müfettiş yardımcılığı ve gelirler kontrolörlüğü görevlerinde çalıştı. Temmuz 1965'te memurluktan ayrıldı. Gazetecilik ve yayıncılık işlerine girişti. "Diriliş" dergisini aylık, haftalık bazen haftada iki kez yayınladı. 1971'den sonra kısa bir süre için Gelirler Genel Müdürlüğü'nde gelirler kontrolörlüğü yaptı. 1974 sonrası yeniden devlet memurluğu görevinden ayrılarak gazetecilik ve yayıncılık

cılığa başladı. Yeni İstiklal, Yeni İstanbul, Babıali'de Sabah, Milli Gazete'de yazılar yazdı. (1) 16 Kasım 2021'de yaşlılığa bağlı geçirdiği kalp krizi sebebiyle İstanbul'daki evinde vefat etti. (2)

Bu kitap, yazarın, ömür boyu, daha çok ramazanlarda yazdığı oruç hakkındaki yazılardan oluşmaktadır. Bu bakımdan, kitap, oruçla ilgili düşüncelerin yanı sıra, duyular ve bir dönemin toplum yaşantısından kesitler ve izlenimleri de yansıtmaktadır.

Yazıların yayınlandığı dergi ve gazeteler, yayınlandıkları tarihle birlikte ve alındıkları kitaplar parantez içinde olarak yazıların altında gösterilmiştir. "Ramazan'ın Aynasında Hayat" isimli yazı, bir yerde yayınlanmamış olup bu kitap için hazırlanmıştır. Bazı yayınlanmış yazılar da ilk kez bu kitapta görülmektedir. Kitaplara ve bir ömre yayılmış oruçla ilgili bu yazıların bir kitapta bir araya gelişi, yıllardan beri, dostların ve okurların isteği olup bugün bu kitapla gerçekleşmiş bulunmaktadır.

Sezai Karakoç kısaca orucu iki keli-

meyle tanımlıyor: Samanyolunda Ziyafet. Kitabın ismi de buradan gelmekte. Bu kitaba ilk başta "Betonları Kıran Oruç" diyerek başlıyor. Oruca tek bir noktada bakıldığında, ruhun ve vücudun dezenfekte edilmesi oluyor ve orucun, öbür ibadetleri çağırın, toplayan ve sunan bir yanı var. Özellikle oruç ve namaz arasında büyük yakınlık vardır. Sanki namaz, orucun, insan uzuvlarına yerleşmiş bir ruh olarak, kımıldanış ve kanatlanışından meydana gelmektedir. Oruç da, namazın süzüle süzüle bir buğu olup ruh, beyin ve kalbi tutmasıyla oluşmakta. (Sayfa 124) Oruç, toplum olarak Müslümanlar, daha yoğun bir dini atmosferde yaşar. Orucuyla, namazıyla, fitre, sadaka ve zekatıyla, Kur'an okumalarıyla, Kadir gecesi kutlamalarıyla, Bayramıyla, bütün bir ay öbür aylardan daha gözle görülür, elle tutulur bir dini yaşantı içine giriyor toplum. Daha önce ferdi olan yaşantı bölümleri de, bu ay toplumun tümü içinde bütünleniyor. (Sayfa 111) Ramazan ayı çok güzel ve özel bir ay. Ve Sezai Karakoç bu durumu çok sade ve güzel bir dille bizlere açıklamış.

Oruç ve çocuk... Belki de kitabın en

sevdiğim bölümü ve en sevdiğim konusu diyebilirim. Çocuk daha birkaç yaşındayken, sık sık “oruç” ve “oruç tutmak” kelimelerini işitir ve bu kavramı somutlaştırır. Orucu sanki bir kuş tutmaya benzetir ve akşam eve dönünce “Ben de oruç tuttum.” der. (Sayfa 12) Çocuk biraz daha büyüyünce, artık işin aslını anlamaya başlar. Büyüklerin yemek yememesi, bir şeyler içmemesi onu şaşırtır ilkin. Büyüklüğün ilk belgeleyicisi olarak görür orucu. Çocuk oruç tutmaya başlar. Fakat henüz tam tutamamaktadır. İlk başta sadece öğleye kadar tutar. Böyle böyle alıştırılır ve alışır.

Oruçla birlikte çocuk, İslam’a giriş yapar. İslam’daki maddi ve manevi özellikleri ilk olarak oruç ile kavrar. Ve bir özenç gelir çocuğun kalbine. Her yıl bekler oruçla kavuşmayı. Oruçla çocuğun arasındaki ilişki bambaşkadır.

Kadir Gecesi, Kur’an’ın övdüğü gecedir. Çünkü Kur’an’ın indiği gecedir bu gece. Kadir Gecesi, bir “ağırlık merkezi gecesi”dir. Allah, kutsal sözlerinin bütün ağırlığını bu geceye koydu. (Sayfa 63) Öyle gecedir ki bu gece, insanın arındığı, tertemiz bir gecedir. Allah’tan bir bağış gibi, Peygamber’den bir armağan gibi, Kur’an’dan bir nefes gibi, sahabeden bir ses gibi,

şehitlerden bir hatıra gibi imamlardan bir ilim gibi geliyor. (Sayfa 64) Fakat Kadir Gecesi’nin gizli olması gerekir; çünkü: açık ve seçik bir gecenin kutsallaştırılması, Allah’tan başka tanrı tanımama dini olan İslam’a uymazdı; İslam, değil bir insanın, bir gecenin bile putlaştırılmaması için gerekli temeli atmıştır. Ayrıca Sezai Karakoç bu geceyi anlatırken Hristiyan dinine ait olan Noel gecesi arasında seçim yapmamızı da istiyor. Kadir gecesinin güzelliklerinden bahsederken Noel gecesinin kurtuluşa götürmediğini bizlere açıklıyor. Yazar bu konuyu çok iyi ve detaylı bir şekilde anlatmış. Sanki her gece bu gece olsun isterdi insan. Lisani ve üslubuyla bunu özendiriyor bizlere. Buradan anlaşılıyor ki Sezai Karakoç sadece bir düşünür değil, çok iyi bir edebiyatçı ve halis bir Müslümandı.

Ramazan Bayramı, her Müslümanın ve her İslam topluluğunun, bir ay oruç tutup, vücutların sağırlığını kaybetmiş ve ruhun seslerini duyar hale gelmiş tekrar dışa, eşyaya ve dünya nimetlerin içindeki “sevinci” çınlatarak çıkışıdır. (Sayfa 28) Geçirilen bir aylık orucun üstün insana mahsus nimetlerini kutlayacaktır. Bayram namazla başlar. Bu bir nevi Allah ile bayramlaşmadır. Sonra aile ile bayramlaşılır. Sonra akrabalar, eş, dost derken tüm Müslümanlar birbiriyle bayramlaşır. Bu neti-

ceyle de küsler barışır, dargınlıklar giderilir. Bayramlarda mezarlıklar da ziyaret edilir. Atalarla, ölülerle de bayramlaşılır. İşte elimizde sadece bu bayramlar kaldı. Onlara sıkı sarılalım ki bu son Peygamber armağanını elimizden kaçırmayalım.

Kitabın son bölümü olan “Ramazan’ın Aynasında Hayat” bölümünde yazar kendi hayatı boyunca yaşadığı oruç ve Ramazan serüvenini anlatıyor. Aslında kitabın en sonuna bu bölümü koymasını beğendim çünkü kendi hayatından bizlere oruç ve Ramazan ayıyla ilgili örnek oluyor.

Samanyolunda Ziyafet kitabı hakkında belirtmek istediklerim bunlar. Sizlere tavsiyem özellikle bu kitabı Ramazan ayından önce ya da Ramazan ayının içinde okumanız. Sizlere çok şey katacağını, Ramazan ayının sizin için çok daha güzel geçeceğine inanıyorum. Sezai Karakoç’un sadece bu kitabını değil, bu değerli yazarın diğer kitaplarını da okumanız gerektiğini düşünüyorum.

(1): https://www.turkedebiyati.org/sairler/sezai_karakoc.html

(2): https://tr.wikipedia.org/wiki/Sezai_Karako%C3%A7

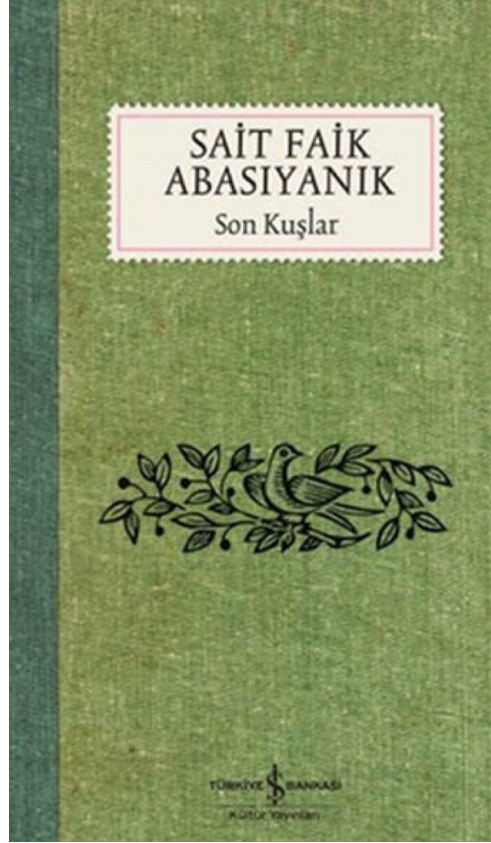
son kuşlar

kadir aktürk

Kitap 1952 yılında Sait Faik tarafından yazılmış olup içinde 19 adet hikaye bulundurmaktadır. 19 adet hikayeden on altısında ise adadaki olaylardan bahsedilmektedir. Bunun nedeni ise Sait Faik'in o dönemde yaşadığı hastalığı ve toplum tarafından sözlerinin dışlanması nedeniyle Burgaz Adası'na çekilmesidir. Anlatıcı hikayelerin hepsinde birinci tekil kişidir.

Öncelikli olarak Sait Faik'in toplum sorunlarını konu aldığı hikayelerden bahsetmek istersek bunlardan ilki kitaba adını veren "Son Kuşlar"dır. Bu hikayede Sait Faik tabiatın tahrip edilmesini Konstantin adlı bir tüccarın kendi çıkarları için kuşları avlamasıyla aktarmaktadır. İkinci hikaye "Bulamayan" adlı hikayede yaşlı bir adamın yarım yamalak bilgisiyle çok hızlı gidebilecek bir gemiyi yıllarca tasarlamaya çalışmasını ve hayal kırıklığı ile sonuçlanmasını anlatmaktadır. Beşinci öykü "Radyoaktiviteli"de yazar Türkiye'nin kaplıca bölgelerinden birine ziyarete gider. Burada güzel villalar zenginler için ayrılırken fakirler ve ihtiyaç sahipleri içinse kötü yerler ayrılmaktadır. İşin kötü yanı ise kaplıca sahibinin yaptığı işleri öve öve anlatmasıdır. Sırada ise güçlünün zayıfı ezip daha fazla pay almadığı adaletsiz bir sistemi konu alan ve on altıncı hikaye olan "Pay" geliyor. Ve son olarak on yedinci hikayede Nahiyeye (köyden büyük, ilçeden küçük, ilçeye bağlı olarak bir müdürle yönetilen yerleşim birimi) ilk geldiğinde fakir olup işini düzgün yapan fakat parayı ilk gördüğü anda Nahiyeyi zengin inşaatçılara satıp yapılaşma vahşetini ve bu esnada gerçekleşen doğa ve tarih katliamına sebep olan müdürü anlatır. Bu 4 hikayede yazar maalesef günümüzde de hâlen gerçekleşen toplumsal sorunları ele almakta olup kendi isyanını yansıtmaktadır. Özellikle tabiatın harap edilmesi kaçınılmaz bir gerçektir.

Küresel ısınmanın ilerlemesi canlıların yaşamlarını zaten daha da zorlaştırırken bizim onları korumak yerine kendi çıkarlarımız için katletmemiz devletlerin ise bu sorunlar karşısında aldıkları tedbirlerin hiç de yeterli olmaması, çok acınası bir durumdur. Bir diğer konu da

Dünyadaki adalet sisteminin tamamen güçlünün tarafında yer alması. Dolayısıyla adalet adlı kavramın yok olması bir diğer kaçınılmaz sorundur. Bizler bu durumdan şikayetçi olurken güçlü, yani zengin, kesimin bu durumdan hoşnut olduğu gayet açıktır. Ancak şu anda bu durumdan şikayetçi olanların yarın bir gün "güçlü" kesim içerisine girdiklerinde şikayetçi oldukları haksızlıkları kendileri de yapmaktan asla kaçınmazlar. İllaki aralarında yapmayanlarda çıkacaktır ancak yapmayanların sayısı her zaman azınlık olduğu için dünyada bu sorun bitmemektedir.

Son olarak genellikle zayıf ve istikrarı sağlayamayan ülkelerde bulunan toplumsal daha doğrusu yönetsel sorun olan yöneticilerdeki liyakat sorunudur. Kendi çıkarları için halkı kullanan, onları ezen, onların sözlerine kulak asıyormuş gibi görünüp aslında umurlarında olmayan umurlarında olduğunda da yine bunu kendi çıkarlarına döndüren yöneticilerdir. Bizler gözlerimizi yummaya devam ederek onların ekmeğine adeta yağ sürüyoruz. Haklarımızı

savunmadığımız, onların bizler sayesinde orada olduklarını hatırlatmadığımız her gün; bizler kaybederken onlar kazanmaya devam edecektir.

Bulamayan adlı hikayede yazar, her ne kadar yaşlı adam için üzülp ona destek verilmesini istese de bu konu her zaman için toplumun sorunu olmuştur. Bir konu üzerinde yeterince araştırma yapmadan o konu üzerinde yoğunlaşmak yetmeyip bir de diğer insanların da kendisi gibi düşünmesini sağlamak toplumun doğru bilgi kaynağına ulaşmasının ve gelişmesinin önüne geçen bir durumdur.

Sait Faik, Son Kuşlar adlı kitabında diğer hikayelerinde de yer yer toplumsal sorunlara değinse de çoğunlukla adadaki yaşantısını, gezdiği yerleri, dikkatini çeken doğa güzelliklerini betimleme, öyküleme sanatını çok iyi bir biçimde kullanarak kaleme dökmektedir.

Yazar: Sait Faik Abasıyanık Yayınevi: Türkiye İş Bankası Yayınları, 3. Baskı, Ağustos 2021, 134 Sayfa

KAYNAKÇA 1- <https://www.google.com.tr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKewiFxrqCp9X2AhXVQvEDHVJ0A2UQFnoECBQQAQ&url=https%3A%2F%2F1000kitap.com%2Fkitap%2Fson-kuşlar--5425%2Fincelemeler%3Fs%3De-n-yorumlananlar&usg=AOvVaw1h-B-WyhrFIGRWA10kJrRp>

2- https://www.google.com.tr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKewjyZXEp9X2AhVRQVEDHdEeBIEQFnoECAQQAQ&url=https%3A%2F%2Ftr.wikipedia.org%2Fwiki%2FSon_Ku%25C5%259Flar&usg=AOvVaw1LP0Cze6kH3JsBpvmMILHp

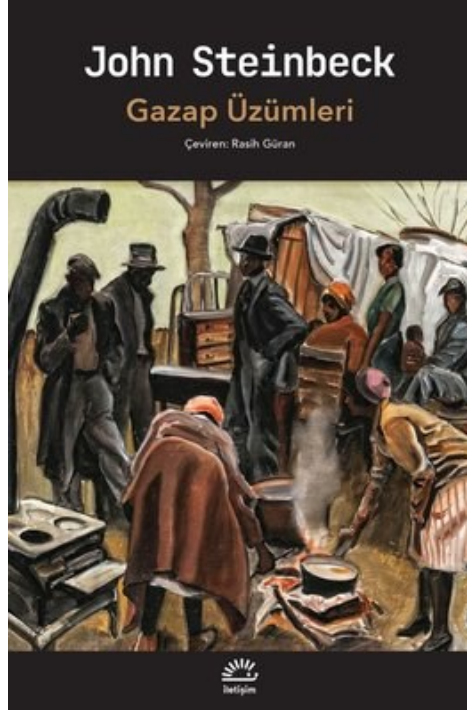
gazap üzümleri nail özbay

ABD’li yazar John Steinbeck tarafından kaleme alınan bu roman ilk olarak 1939 yılında New York’ta Viking Press tarafından basılmıştır. Benim okuduğum kitap ise İletişim Yayınları’nın 2021, İstanbul’da bastığı ilk baskıdır. Eser 30 ayrı bölümden oluşmakta ve 540 sayfadır.

1940 yılında “Pultizer Kurgu Ödülü” ve yine aynı yılda “Roman Dalında Amerikan Ulusal Kitap” ödüllere layık görülen eser(1) Amerika’da 1930’lu yılların ekonomik kriz dönemlerini ve bu insanların zamanında modernleşen teknolojinin insan hayatı üzerinde bıraktığı kötü etkiyi anlatmaktadır. Kısa bir özet geçecek olursak;

Tom Joad bir gün sinirine hakim olamaz ve bir cinayet işler. Bu sebeple de hapishaneye gider. Uzun yıllar ceza almış olsa da Tom hapishanede sergilediği sessiz ve sakin tavırları ile iyi hal nedeniyle dört yıl sonra şartlı tahliye edilir. Tom hapishanede iken ailesinden pek de haber alamaz zaten kendisinin de okuma yazması zayıf olduğu için mektuplaşmayı çok da iyi bilmez. Tom hapishaneden çıkar ve ailesinin yanına, çiftliğe gidecektir. Yolda otostop çeker ve bir kamyona biner, zor da olsa evine ulaşır. Evine ulaştığında ise harabeden, yıkıntı evlerden ve kuraklıktan başka bir şey görmez. Ailesi de diğer çiftçiler gibi kuraklıktan tarlayı ekip biçememiş, başka mahsule de elverişli olmayan topraklar yüzünden zengin çiftlik sahibi tarafından kovulmuştur. Yani diğer çiftçiler ile aynı kaderi paylaşıyorlardır.

Tom evine ulaştığında gördüğü tek kişi papazdır. Başka da kimse orada kalma-

mıştır zaten. Tom ailesinin nereye gittiğini papazdan öğrenir. Kaliforniya’ya sebze ve meyve bahçesinde çalıştırılma üzere yola çıkacaklarını söyler. Tom’un ailesi elinde kalan son şeyleri de satarak zor şartlar altında son paraları ile oldukça eski bir kamyonet alırlar. Batı’ya yani Kaliforniya’ya doğru yola çıkarlar. Yolda her şey hayal ettikleri ve planladıkları gibi gitmez. Büyük babaları ölür. Kız kardeşi ölü doğum yapar. Hep kötü olaylar başlarına gelir. Bir sürü aksilik yaşarlar. Batı’ya yaklaştıkça bir kamyonet dolusu insan kötü gözle bakar ve başkalarını istemez. Kampa sınırlar, burada da çeşitli sıkıntılar baş gösterir. Hapisten çıkınca her şeyin güzel olacağını düşünen Tom geldiği noktaya bakar ve sonunun böyle olduğuna çok üzülür.

Öncelikle romanda toplumsal, sosyal

ilişkiler olaylar ve olguların harika bir şekilde kaleme alındığı bu eser dramatik yapısı ve kurgusuyla kalıcılığı yakalayan bir yapıttır. Bunu biraz daha açacak olursak kapitalizmin çok net, basit ve anlaşılır bir şekilde anlatılması ve bu sistemin karşısında kaygı dolu bu günleri sessiz bir başkaldırıyla aşmaya çalışan insanların ortaya koyduğu emeğiyle, çabasıyla, gayreti ve azmi ile tam anlamıyla bir dayanışma destanıdır.

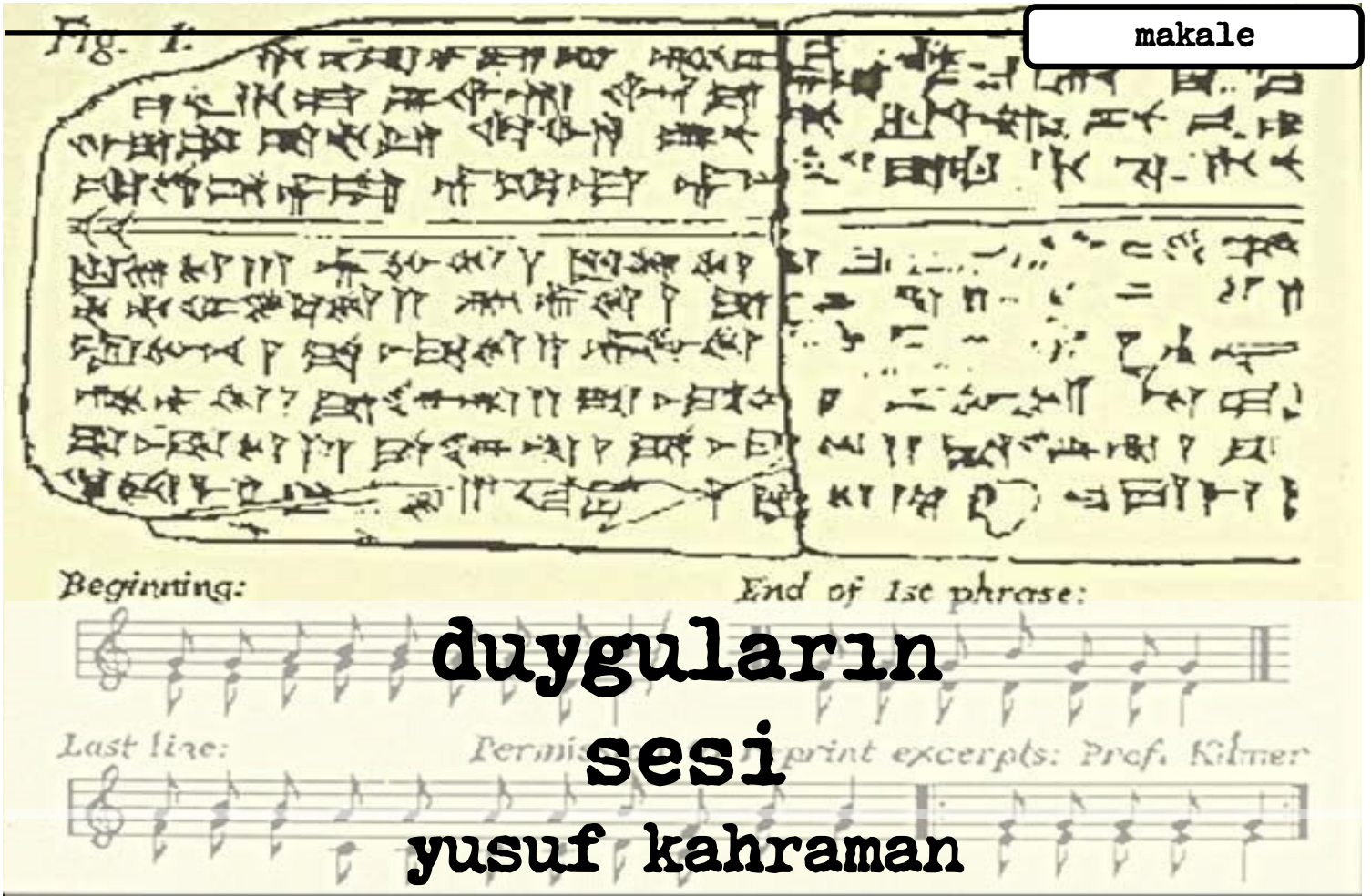
Hikayeler arasında kısa kısa sayfalarla gelecek hikayeye ilgili veya değil felsefi, sosyal ve bilgi içerikli ifadeler bir flaş diski andıran şekilde tabiri caizse sayfalara yüklenmiş. Lakin kimi zaman bu ifadelerin yoğunluğundan dolayı bizi kitaptan bağımsız, anlatımdan uzaklaştırdığını görebiliriz. Böyle olmak yerine bu ifadelerle daha az rastlaydık okuyucunun kitap üzerindeki fikirlerinin olumlu yönde değişeceği kanaatindeyim.

Eserde yoğunlukla başvurulan betimleme sanatı anlamının hakkını verecek şekilde kullanılmış yani tabiri caizse kelimelerin resim yaptığı bu eserde yazar John Steinbeck’in bizi bu resmin içine bu zamana götürüyor, yaşananları içimizde hissetmemizi sağlıyor diyebiliriz.

Eserin bu yönleriyle dünya görüşünüzü ve emeğe karşı olan bakış açınızı derinden etkileyeceğini düşünüyor ve bu eseri herkese tavsiye ediyorum.

Kaynakça

(1): https://tr.m.wikipedia.org/wiki/Gazap_%C3%9Cz%C3%BCmleri

Müzik insan davranışlarını etkiler mi? Bu soruya gelmeden önce müzik nedir bilmeliyiz.

Müzik, duygu ve düşünceleri tek sesli veya çoksesli olarak anlatma sanatıdır. Yani müzik duyguların sesi bir nevi duyguların somutlaşmış halidir. Müzik için ister saçma, ister mantıklı bir duygu gerekir. Duygu da insanın bir parçasıdır, aslında müzik de insanın bir parçasıdır.

Hatta eski insanlar için müzik sadece insanın değil hem hayatın hem de ölümün bir parçasıdır. Bunu da eski tarihî kazılarda görmekteyiz. Eski insanlar sadece canlılara değil ölümlerine de şarkı yazarlardı. Sadece normal insanlara da değil devlet liderlerine de yazarlardı. Suriye'nin kuzeyinde bulunan " Hurri İlahisi" 3400 yıllık yaşıyla dünyanın en eski şarkısı. Bu şarkı " Ugarit Tanrıçası Nikkal" için bestelenmişti. Bir Tanrıça'ya şarkı besteleniyorsa bu Tanrıça'ya beslenen bir duygu olması gerekir, aslında bu örnekte de şarkıların duygularla olan bağına görmekteyiz.

Müzik, insanla birlikte insanın bir parçası olarak doğmuştur yani insan duygu ve davranışlarına da etki eder.

Bunu anlamak için çok uzağa gitmemize gerek yok bundan yaklaşık 150 yıl önce savaşlarda çokça kullanılan hatta şu an da bilinen ve sevilen mehter marşı, bu marş genellikle düşmana korku

vermek aynı zaman da orduya da özgüven ve cesaret aşımak için kullanılırdı. Buradan da anlaşıldığı gibi müzik sadece insan davranışını etkilemekle kalmıyor size bir savaş bile kazandırabiliyor.

Bir örnek de günümüzden verecek olursak, film, dizi vb. örnekleri verebiliriz. Bu yapıtlar insanlara işledikleri temayı daha iyi aktarabilmek için çoğu sahnede müzik kullanılmaktalar.

Yine aynı şekilde ülkemizde oldukça popüler olan arabesk müzik, aslında bu müziğin popüler olmasındaki en büyük etken bu müzik türü çıktığında halkın fakirlik, açlık ve depresyon gibi insana zarar verici doğa olaylarıyla boğuşmasıdır çünkü en başta dediğim gibi müzik insanla birlikte insanın bir parçası olarak doğmuştur bu sebepten zaten zorluklarla boğuşan halkımız bu acıklı müzik türünü kendi duygularının somutlaşmış hali olarak görünce bu müzik türünü benimsemiştir.

Müzik sadece insan davranış ve duygularını değil, vücut organlarımızın da işleyişinde değişiklikler yapabilir. Bu olaya beynimizi örnek verebiliriz. Hatta beyni dinlendirdiği ve iyi geldiği düşünülen şarkılar bile vardır.

Tüm bu örneklerde gördüğümüz gibi müzik sadece bir ses sanatı değil aynı zamanda insani bir duygu sanatıdır. İnsan olmadan var olamaz. Var olduğu

müddetçe de her daim insanın bir parçası olmaya devam edecektir.

Aslında her müzik farklı bir duygu taşıdığı gibi her müzik farklı bir insandır yani biz her müzik dinlediğimizde aslında farklı bir insanla sohbet eder, farklı bir insan tanırız ve bu tanıdığımız insanın bize anlattığı duygulara göre bizde bir duygu hali alırız.

Müzik yazarken bir bakıma bir insan oluştururuz. Oluşturduğumuz insan da yine bizim içimizden bir parça olur. İşte bu yüzden müzik; bir insan, bir duygu, bir sanat, bir eş olur bize.

Nasıl ki insan sevinçten, hüzünden ve sinirden bağırıyorsa, aslında müzik de sessiz ve sanatlı bir bağırıştır sana, ona, bize, hepimize.

İşte bu yüzden, nasıl ki her insanın sevdiği bir insan olduğu gibi sevdiği müzik de vardır çünkü anlattığım gibi her müzik bir insandır. Yani müziği sevmeyen bir insan olamaz eğer varsa da o insan hiçbir insanı da sevmez.

Müzik insanın bir parçasıdır nasıl ki insan müziği etkiler, müzik de insanı.

İnsanı sevin, müziği sevin özellikle de sevdiğinizin, sevdiği müzikleri sevin çünkü müzik her insanın aynasıdır. Sevdiğinizin sevdiği müzikler de sevdiğinizindir aslında.

“bir gazi ve bir şehit ailesinin huzurunda”

emir mansur öztürk

Şehitlik, kutsal bir amaç uğruna hiç düşünmeden bir an bile gözünü kırpmaksızın canını İslam'a, bu vatana ve bu vatan için kutsal saydığın değerlere can vermektir. Gazilik ise cihat uğruna harbe gidip yara alıp veya savaştan sağ dönen kahramanlarımıza verilen isimdir.

Allah yolunda savaşa gidenlerden belki ölenler belki yara alanlar belki de hiç burnu bile kanamadan geri dönenler oldu. Şanlı tarihimizin çok meraklı ve heyecanlı bir okuyucusu olarak şu ifadeyi söyleyebilirim ki oraya savaşa gidenler, orası neresi; Malazgirt, Çanakkale, Kut'ul-Amare, Plevne, Pınar Barış Harekatı, burada çarpışmaya giden ceddimizin tek bir gayesi vardı Allah yolunda şehadete ermek, olmadı gazi kalmak ama kanları akmadan bu mukaddes vatanın bir toprağını namerde çiğnetmek.

Biz bu gaye ile yıllarca Kosova'da, Miryokefelon'da, Mohaç'ta, Viyana önlerinde kılıç sallayıp gaza ettik. Ben ekmeğini yediğim vatanın, suyundan kana kana içtiğim devletimin, bana bu nimetleri bahşeden yüce Allah'ın uğuna canımı feda etmeyip ne zaman feda edeceğim deyip on binlerce vatan evlatları daha savaş çağrısı yapılmadan cenk meydanlarına ayağının tozuyla koşup gittiler.

İşte o erlerden bazıları nezrini ödedi. Kimileri de nezrini ödemeyi bekleyip o meydanlardan gazi mertebesiyle ayrıldı.

Allah, Kur'an-ı Kerim'de buyuyor ki; Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümlerini sanmayın; bilakis onlar diridirler, Allah'ın lütuf ve kereminden kendilerine verdikleriyle sevinçli bir halde Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadır. (Ali-İmran Suresi 169. Ayet)

Bir başka ayet-i kerimede de “O halde dünya hayatını verip ahireti almak isteyen samimi müminler Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse biz ona pek yakında büyük bir mükafat vereceğiz. (Nisa Suresi 74. Ayet)

Hadis-i şerifte ise şöyle buyruluyor: Allah yolunda yaralananlardan her bir yaralı, muhakkak kıyamet gününde kaynarak gelir. Rengi kan rengi, kokusu ise misk kokusudur.

İşte daha bunun gibi bir sürü yerde şehitlik ve gazilik için bir sürü müjde yer almaktadır. Biz de dergimiz için 19.01.2023'te yaptığımız şehit ve gazi aileleriyle konuştuk.

Gazimiz Ahmet Asım Okat, malul gazi. Kendisi 1964 Kütahya doğumlu. İlk, orta ve lise eğitimini Kütahya'da tamamladıktan sonra askerlik hizmeti için önce Hatay Serinyol'da oradan Şırnak Beytüşşebap'ta vatani hizmet görevinde bulunmuş. Askerlik sürecinde bölücü terör örgütleri ile ilgili birçok operasyona katılmış. Ama ne yazık ki terhisine beş gün kala silah arkadaşlarıyla güven-

liğini aldığı bölgede dağın çökmesi sonucu toprağın altında kalarak ayağından sakatlanmış. Kendisi evli ve iki evlat sahibidir.

Gazimiz aynı zamanda Harp Malulü Gaziler, Şehit, Dul ve Yetimler Derneğinin Kütahya şubesinin başkanlığını yapmaktadır. 2008 yılında kendisinin büyük çabalarıyla derneğin Kütahya şubesini kurmuştur.

Ben de üyesi ve temsilciliğini yaptığı bu dernekten bahsetmesini istedim. Derneğin kuruluşu 1915 yılı Miralay Cevdet Bey ve arkadaşları tarafından cephelerden dönüş yapan askerlere maddi ve manevi destek sağlamak amacıyla kurulmuştur. İlk kuruluş adı Malulin-i Guzata Muavenet, sonraları isim değiştirirse de 1982'den sonra şu anki adını almış, 2848 sayılı kanun kapsamında kamu yararına çalışan bir dernek olmuştur. Sadece Türkiye Cumhuriyeti'ndeki şehit ailelerini ve malul gazileri temsil etmekte yetkili tek dernektir. Derneğin tüm illerde şubeleri vardır, genel merkezi Ankara'dadır.

Gazimize gazilik hakkında çok merak ettiğim bir soru yönelttim, gaziliğin tanımı nedir, sorusunu kendisi şöyle cevapladı: Türkiye'de iki çeşit gazi vardır. Bunlar Muharip Gaziler ve Malul Gazilerdir. Muharipler, savaşa gidip geri dönen veya yara alandır. Bu tanımın kapsadığı gaziler, Kıbrıs Gazileri, Kore Gazileri ve İstiklal Gazileridir. Bu statü-

de gazi olabilmek için devletin resmen savaş ilan etmesi lazımdır ve bugüne kadar devletimiz resmi olarak 3 savaşa katıldı. Gelelim malul gazilere, öncelikle malul kelimesi sakat demek ve bu sakatlığın yani maluliyetin mutlaka ve mutlaka kalıcı olması lazım. Günümüzdeki anayasanın tanımı bu yönde, Anayasada malul gazilere yönelik doğrudan direkt bir atıf yok. Gazi olabilmek için az önce de belirttiğim gibi Türkiye Cumhuriyeti'nin resmî olarak savaşa girmesi lazım. Şu an bizim Doğu'daki sınırimızda veya sınırimızın ötesinde yaptığımız savaş değil bir harekattır. Savaş olabilmeye için ortada bir devletin olması lazım, bu yüzden bunun gibi bölücü terör örgütleriyle mücadelelerde veya devletin resmî korumalığını yaparken meydana gelen herhangi bir kazadan dolayı vücudunda kalıcı bir sakatlık olursa ve bunu devlete raporlar, belgeler ile kanıtlar iseniz resmî olarak Türkiye Cumhuriyeti devletinin malul gazisi olursunuz. Şunu kendim belirtmem gerekir ki bu dernek çok güzel bir dernek derneğin sloganı, üyesinin artmasını istemeyeceğimiz tek dernek. Bu ifade beni gerçekten çok duygulandırdı ve bu dernekteki tanıdığımız kişiler kimi gazi kimi şehit babası insanlar. Çok güzel insanlardı. Gazimiz Ahmet Asım Okat, beni çok etkiledi. Kendisi gerçekten bilgin birisi. Ben kendisi ile bu röportajı yaparken bana gazilik hakkında bilmediğim bir sürü konu söyledi. Az önce dediğim gibi çok güzel bir denek burası ama bu derneğin hukuki anlamda birçok sorunları oluyor, Asım Amca hukuki sorunların hepsi ile canla başla uğraşiyor. Kendisi zaten bu çalışmalar hakkında daha önceleri Cumhurbaşkanı başta olmak üzere bir çok kere diplomat kişilerle çalışma yapmış, kendisi de bu hukuki çalışmalarının kendi vazifesi olduğunu, istisnasız her gazinin hakkının verilmesi için gücünün yettiği kadar uğraşacağını ifade etti. Kendisine çok teşekkür ediyorum.

Şehit ailesi ile yaptığım röportaja gelsek. Şehidimizin adı Hasan Kahraman. 1989 Kütahya doğumlu ilk, orta ve lise eğitimini Kütahya'da tamamlayıp oradan 2 yıllık üniversiteyi bitirmiş. Şehi-

dimiz önce Kütahya'nın meşhur mesleği olan çinicilik işine başlar, askerlik görevi gelince askerliğini yapar, geri Kütahya'ya gelir. Ama içindeki his onu hep bir vatani hizmet aşkıyla tutuşturur ve ailesinden helalliyini alıp asker ocağına tekrar geri döner. Kahraman Hasan Abi ve burada soyadı gibi kahramanlıklar gösterir. Evlenir 1 oğlu olur, 2016 yılında başlatılan çukur operasyonlarına Hasan Abi de katılır. Millî mücadelemizin başlangıç günü olan 19 Mayıs günü şehadetin varılacağı yer Mardin Nusaybin'dir. Hain teröristlerin eve kurduğu bombanın infilak etmesiyle bir arkadaşıyla beraber şehit olur.

Şehidimizin ailesinin yanına gittim, sağ olsun çok iyi kalpli iki insan. Beytullah Amca ve Selviye Teyze beni evlerine buyur ettiler, ikramda bulundular. Kendilerine biraz zor olsa da konuyu 3 oğlundan en büyüğü, ilk göz ağrıları ve bu vatanı kurban verdikleri Hasan Kahraman'ı sordum. Nasıl birisi idi? Selviye Teyze'nin hafiften gözleri doldu. Soruma cevabı Beytullah Amca verdi.

Beytullah Amca bir inşaat ustası. eskiden inşaatlarda çalışmaya şehir dışına çıkıyormuş ve bu işlerin birinde, gurbetteyken Hasan Abi doğmuş. Kendisi gayet uslu ve düzgün bir çocukluk geçirmiş. Herkes kendisini sever ve beğenirmiş. Gün gelmiş Hasan Abi büyüüp askerlik çağına erince kına yakıp askere göndermişler.

Hayvanları çok severmiş, öyle anlatıyor Selviye Teyze. Kendisi uzman askerlik döneminde askerdeyken Kütahya'daki evinde Beytullah Amcalar onun 5 köpeğini beslemiş. Özellikle köpekleri çok severmiş şehidimiz.

Selviye Teyze, Hasan Abi'ye olan özleminden bahsetti. Tabii kendisi evli ve bir oğlu var: Gökalp Kahraman. İlk zamanlarda çok zorlandıklarını, 3 yıl boyunca nerdeyse her gün mezarlığa gittiklerini anlattı gözü yaşlı bir şekilde. Şehadetine az zaman kala kendisi ile telefonla görüşüğünü ve o zamanki görüşmede annesine kendi evinin terasını süsleyip orada beraber yemek yemeyi özlediğini söylemiş. Tabi anne-

miz o terası en güzel şekilde süslemiş fakat maalesef ki terasta o yemek yenilememiş.

Ben kendilerine ilk haber gelme anını sordum. İlk baş Selviye Teyze söz aldı. Hep korktuğu şey şu imiş: Haberleri takip eden biriyim, diyor. Özellikle oğlu askere gittikten sonra bu çukur operasyonu ile alakalı haberleri hep takip etmiş ve her gün şehit haberlerini sayıyormuş. Kendi oğlunun şehit haberini televizyonda görmekten hep korkmuş, korktuğu durum olmamış ama Hasan Abi şehit olmuş.

Haber gelme anı olayı şöyle olmuş: İlk olarak şehidimizin Kütahya'daki evine bir grup komutan gelmiş. Mahalle te-laşa girmiş çünkü o mahalleden birinin oğlu askerdeymiş. Komutanlar eve yaklaşınca Selviye Teyze Hasan Abi'nin isteği üzere terası süslemekteymiş ve o komutanlar kendi sokaklarına girince anlamış. O anı, sonra ne oldu diye sordum Selviye Teyze'ye. Oğlum, ben o siyah arabalar sokağa girdikten sonra cenazeden sonraki güne kadar ne yaptığımı, ne dediğimi, ne hissettiğimi, hiç birini hatırlamıyorum, dedi. Beni asıl şaşırtan olay ise Beytullah Amca'nın ilk tepkisi oldu. Kendisi inşaata iken muhtar onu aramış. Telefonda söyleyememiş oğlunun şehit olduğunu. Beytullah hemen gel sizin eve birileri geldi, demiş. Beytullah Amca, ben zaten bir şeyler sezdim ama tam emin olamadım, dedi. Eve gelip komutanları bizim evde görünce anladım durumu, dedi. Sağlıkçılar hemen yanına koşmuş. Beytullah Amca hemen orada demiş, madem oğlum vatan için şehit oldu; bizim de son görevimizi yapmamız lazım. Tek damla göz yaşı dökmedim oğlumun ardından diye bahsetti.

19 Mayıs 2016 da şehit olan gök gözlü, sarı saçlı Hasan Kahraman 20 Mayıs'ta Kütahya'da görkemli bir cenaze ile toprağa verildi.

Allah bütün şehitlerimize rahmet eylesin, geride kalanlar için sabır ihsan eylesin.

nefsin hançeri

abdullah asım türk

“Ramazan nedir, neden oruç tutarız, anlamı ne?” gibi sorular her zaman aklımızın bir köşesinde bulunmalıdır. Çünkü bir işi ne için yaptığımızı bilmeyip anlamını sorgulamadan yapmakla, o işi yapmama arasında herhangi bir fark yoktur.

Peki, Ramazan nedir? Belli başlı tanımlar olsa da anlam yönünden kişiden kişiye farklılık gösterebilir. Ben Ramazan'ı nefsimizin hançeri olarak değerlendiriyorum. Çünkü Ramazan kendimizi günahlardan uzak tuttuğumuz, Allah'a daha çok yöneldiğimiz Kısacası nefsimizi terbiye ettiğimiz bir aydır. Doğru bir programla değerlendiresek nefsimizi yaralamaz, öldürürüz. Yani sadece o ay için etkileyen değil, bir ömrü etkileyen bir hançer haline getirebiliriz.

Peki, orucu neden tutarız? Ben bunu da hançere keskinliğini veren madde olarak tanımlıyorum. Günümüzde insanların en büyük zaaflarından biri şüphesiz yemek yemektir. Yemek yemekten kastım ihtiyaç bazında değil zevkle, arzularınca, gereği olmadan, nefsi bir azgınlıkla yemekten bahsediyorum. Bu kadar nefsin istediği, israfı sürüklediği bir şeyi elinden almak elbette nefsimize çok büyük bir darbedir. Sadece bunu yemek olarak düşünmeyin.

O ay boyunca geçen zaman sadece bir hançer değil Allah'a bizi daha çok yakınlaştıran bir kapıdır. Bir Müslümana verilen en büyük hediyelerden biri aslında nefistir. Çünkü nefis sayesinde bizler cennete gidebilen bir kul olabiliriz. Yani nefis cennetle cehennem arasındaki bir köprüdür. İsteddiği tarafa gitmek, nefis sayesinde insanın elinde. Ramazan'ın en büyük anlamı, o köprüde bize verilen bir pusuladır.